XX. évfolyam 7. szám **Ára: 1 forint** 1964. február 13.

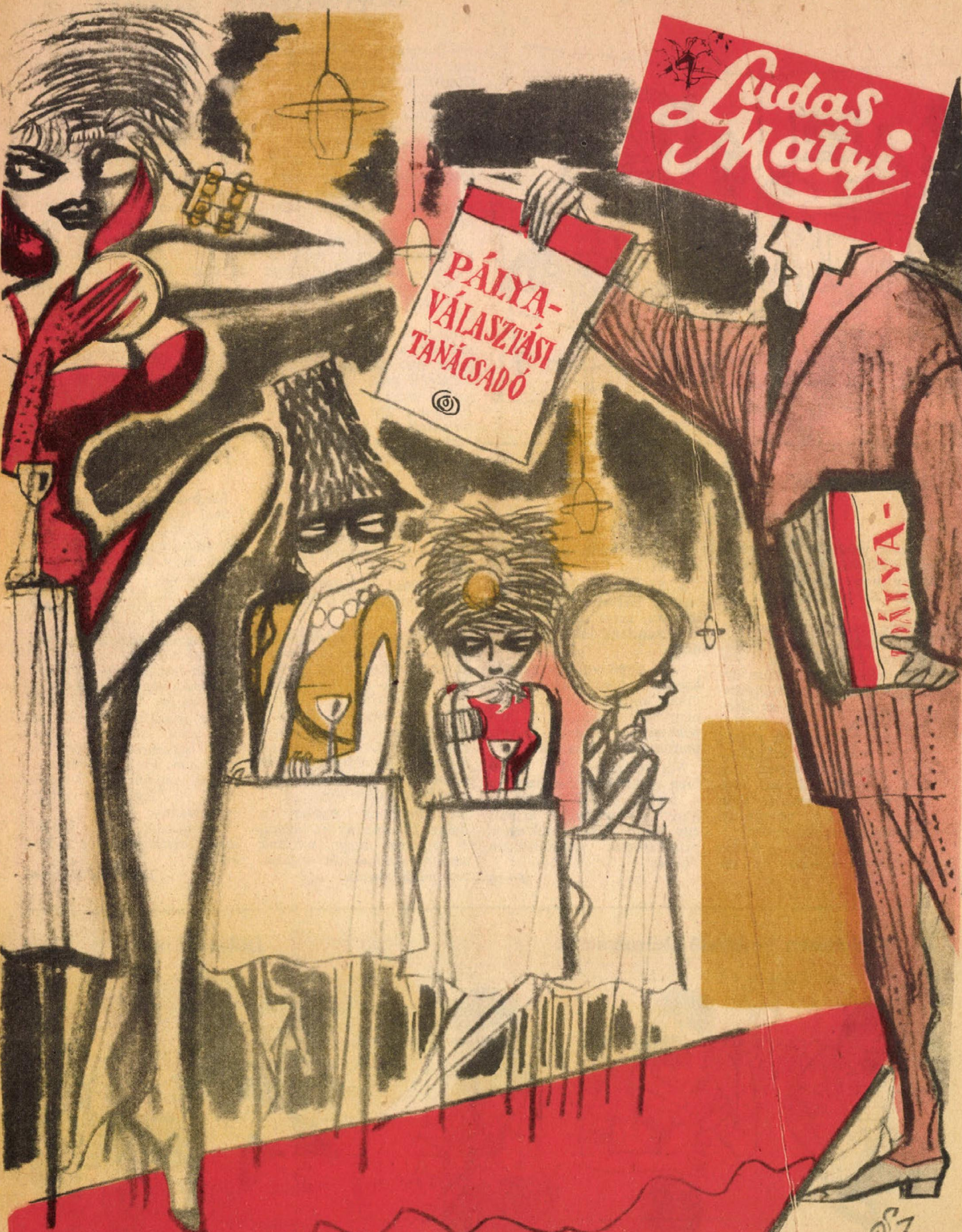
Ludas Matyi
PÁLYA-
VÁLASZTÁSI
TANÁCSADÓ
PÁLYA-
SZ

Szür-Szabó József rajza

Délelőtt egy pesti eszpresszóban.

Váratlan vendég

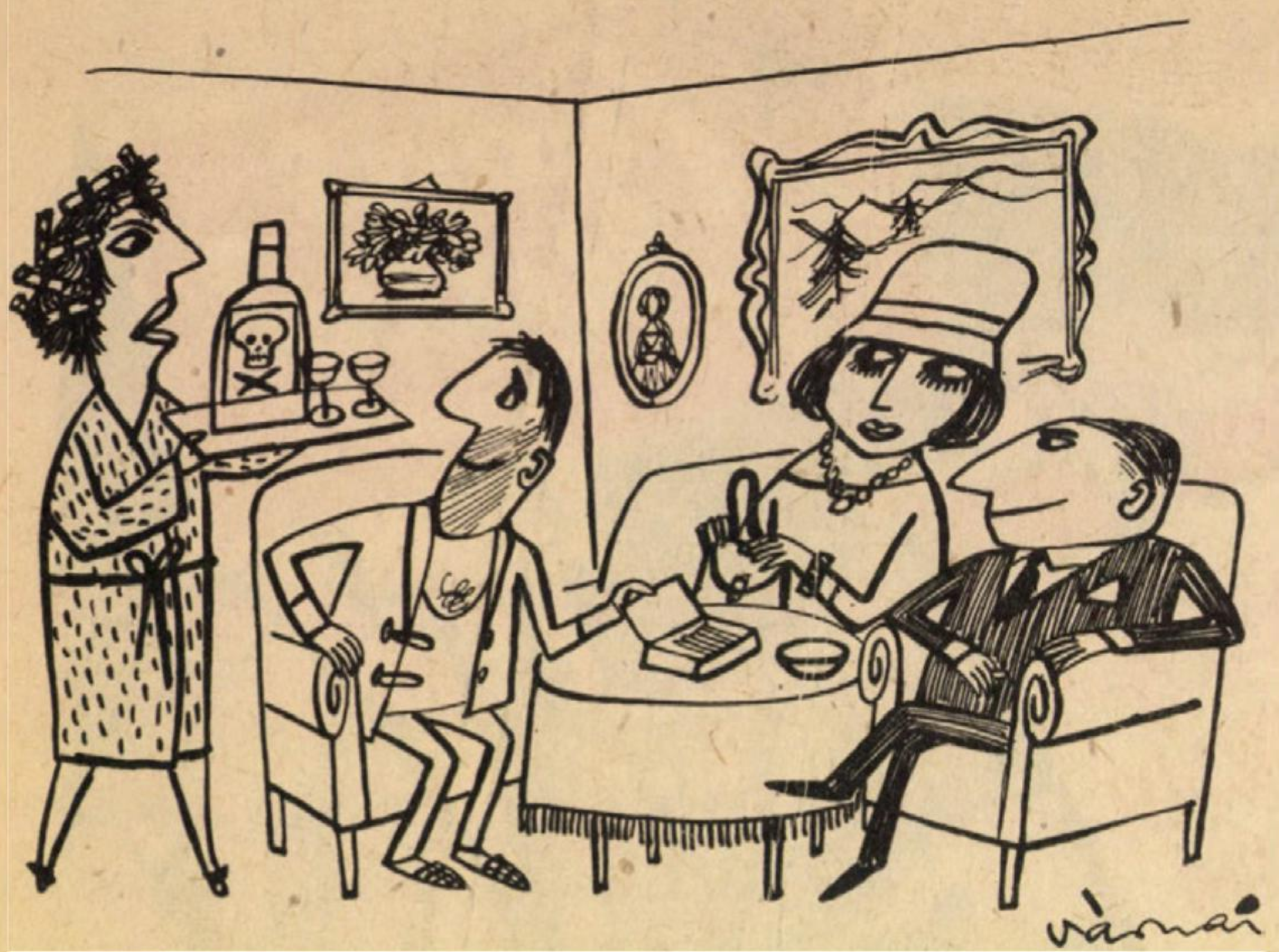

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EZT A TÉSZTÁT!

Múlt vasárnap bementem a Thököly úti Terefere presszóba, hogy süteményt vásároljak. Kértem két szelet piskótatortát, mire a kiszolgáló közölte, hogy az nem piskóta, hanem püspökkenyér, és nem darabra, hanem dekára mérik. Vettem húsz dekát és utólag megállapítottam, hogy a vásárlás az alábbi öt sebből vérzik:

1. A püspökkenyér száraz volt és fojtós, ami méltatlan egy püspökkenyérhez, és csak a benne található egy-két parányi cukrozott gyümölcs-darabka jóvoltából avanzsált püspökkenyérré.

2. Ennek ellenére 4 forint 75 fillérért mérnek tíz dekát.

3. Node nem is írták ki az árát!...

4. Viszont a levágott két szeletet hátravitték valahová lemérni, mert ugyebár, nem kell mindent látni a vevőnek!

5. A vevő viszont gyanút fogott, egy cukorkás-boltban utána mérette, és a gyanú nem volt alaptalan. A püspökkenyér 20 deka helyett pontosan 16 deka volt.

Végeredmény: két szelet öreg piskótatortáért fizettem 9 forint 50 fillért, éppen annyit, amennyiért másutt egy szép, friss, kerek-egész piskótatortát vásárolhattam volna.

(f—p)

Izgalmas játék

– Ráérsz? – kérdezte Rézmáz Kázmér egyik délelőtt a Cimbalom Kávéházban.

– Igen.

– Nincs kedved egy kis szerencsejátékhoz?

– Melyikre gondolsz?

Kázmér előhalászott az aktatáskájából egy zsebrádiót:

– Valódi szingaléz tranzisztoros! – mondta büszkén.

S egy keresőgomb segítségével recsegtetni kezdte a készüléket, majd felkattintotta a műanyagdoboz födelét.

– Most pedig jól nézz ide!

Kázmér a kisujjával belepiszkált a szerkezetbe. Egy egész apró kallantyút odébb billentett picit a körme hegyével, mire a szörcsögés elhallgatott. De amint visszabillentette az izét, ismét hibátlanul berregett és csörömpölt a szférák zenéje.

– Hát ennyi az egész. Látod, egy mozdulat, máris újra elnémítottam a masinát. Most pedig elmagyarázom neked a játék szabályait: A résztvevők keresnek egy rádiószervizt.

– Államit, szövetkezetit, vagy maszekot? – kérdeztem.

– Mindegy – felelte Kázmér. – A lényeg az: előre ki kell találni, hogy mennyit fognak majd felszámítani a javításért. Vagyis azért a kis mozdulatért, amit imént a szemed láttára csináltam. Az nyer, akinek a tippje közelebb jár a valósághoz. A tét pedig a két összeg közti különbség.

Határozottan tetszett a dolog. Lementünk az utcára, és amikor megpillantottuk az első rádiójavítót, izgatottan felkiáltottam:

– Fogadjunk, hogy tíz forintot fog kérni az ipse! Egyet a munkáért és kilencet a szakértelemért.

– Tizenhárom – mondta Kázmér hidegen.

– Tartom.

A mester gondterhelten mustrálgatta egy darabig a zsebrádiót:

– A reparálás huszonkettő ötvenbe kerül, kéremalássan.

– Még megfontolom – biccentett Kázmér előkelően és kiiszkoltunk a boltból.

– Tessék a három froncsi! – adtam meg korrektül első rádiójáték-veszteségemet.

Kázmér egy világfi mosolyával tette el a pénzt:

– Most pedig válassz ki te egy rádiójavítót, nehogy azt hidd, hogy én már ismerem a pasasokat.

– Na és, ha ismered. Ki van zárva, hogy ugyanazért a munkáért másodszor is pont ugyanannyit számítanának fel valahol.

Nem részletezem a dolgot, de ebédig végighazárdíroztuk a fél várost. Volt, ahol csak nyolc forintot kértek, és volt, ahol kétszázat. Váltakozó szerencsével folyt a küzdelem, ám a nagyobb rutinnal rendelkező Kázmér végül is legombolt rólam egy ötvenest.

Azt hiszem, valami különleges szisztémája van a fickónak.

Dalmáth Ferenc

Nehezen bontható élelmiszerek

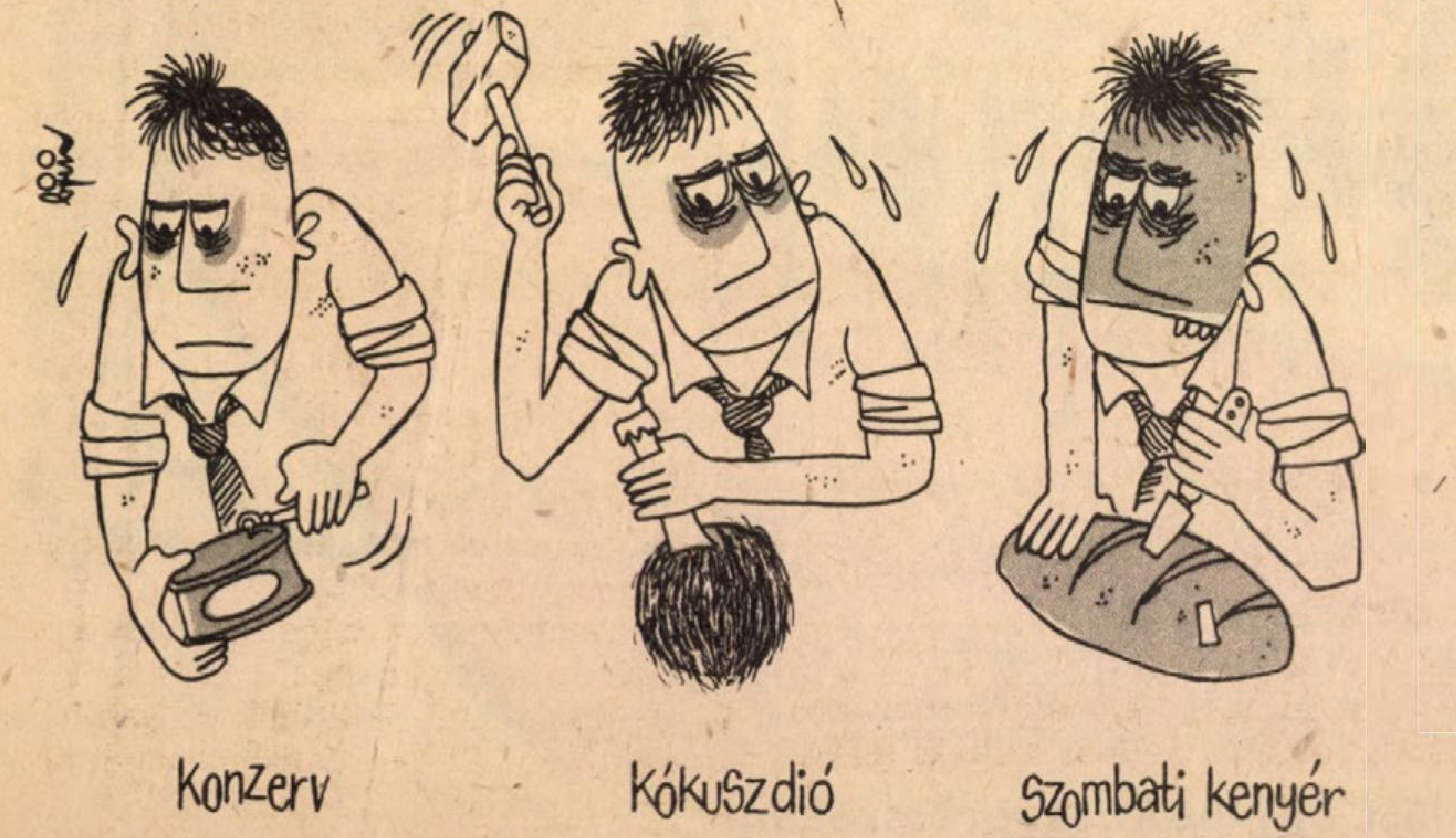

Konzerv

Kókuszdió

Szombati kenyér

Délelőtti mozi

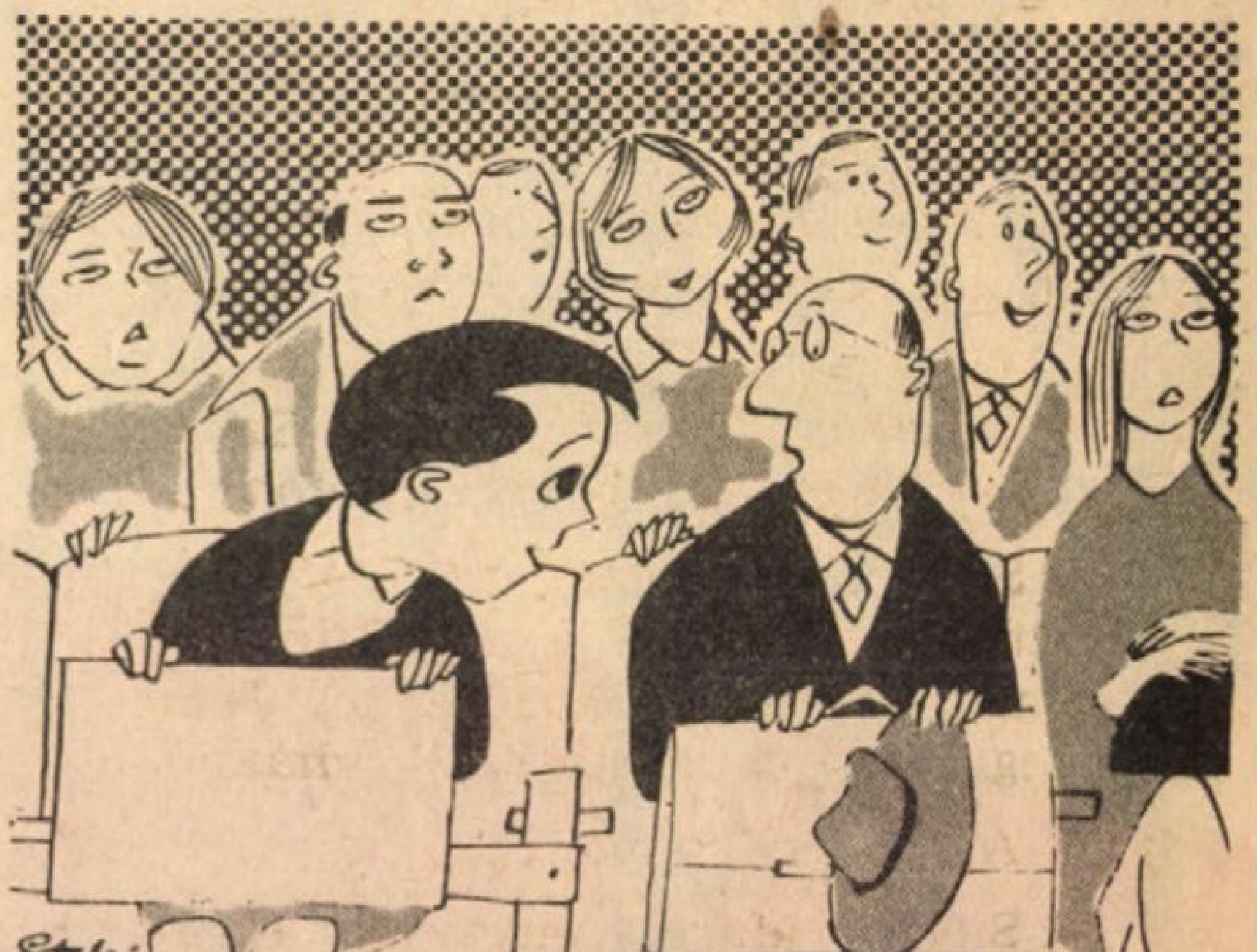

– Ha megmondod anyunak, telefonálok az osztályvezetődnek!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MINDENRE VAN MEGOLDÁS!

Éppen egy éve történt, hogy a házunkat megfúrták. Nem rosszindulatból, ahogyan az embereket szokás, hanem födémvizsgálat céljából. E munkálatok után a fúrócsoport eltávozott, utasítva a lakókat, hogy a feltárt fal- és padlózatnyílásokat nem szabad önkezűleg betömni, úgy kell azokat megfúrva hagyni a hivatalos és szakszerű helyreállításig.

Egy évig csak az történt, hogy havonta sürgettük az illetékeseket: a próbamegfúrt nyílásokat dolgozzák be. Túl az esztétikai okokon, s a felszedett padlórészek feletti bukdácsolás mérgén, e lyukakból a legváltozatosabb fajtájú bogarak törnek elő, mely körülmény nem kedvez a kulturált lakásviszonyoknak.

Egy teljes évig tartó hasztalan sürgetés után minden lakó hajlamos arra, hogy kilátástalannak ítélje meg a helyzetet. Mégsem így történt. Nemrégen ugyanis egy új munkacsoport érkezett hozzánk, gázvezetékkel látván el lakóházunkat, majd távoztak, nagyszámú és különböző formájú nyílást hagyva a falakban maguk után, a gázcsövek lerakodásából kifolyólag.

Tevékenységük ezzel ékesen bebizonyította, hogy mindenre lehet megoldást találni. A bogár most bejön a födémvizsgálatból fennforgó nyíláson és kimegy a gázcső folytán nyert likon. Egy szavunk sem lehet többé.

A VIII. kerület Szűz u. 3. sz. ház lakói

Intő jel

Mészáros András rajza

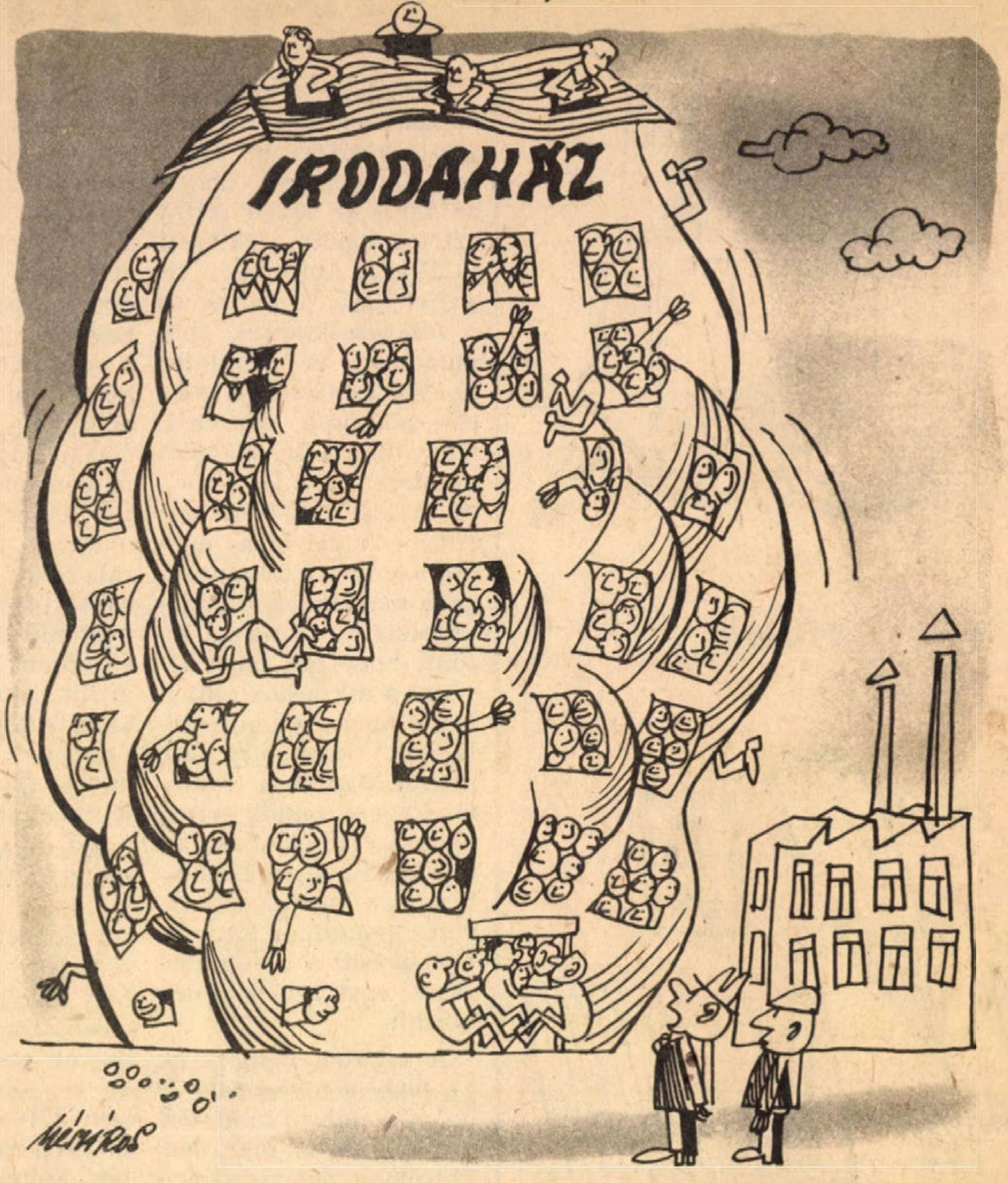

– Úgy látom, betelt a létszám!

Ketten beszélnek

— Á, á, jónapot jónapot!
— Adjisten. Mizujs?
— Maga kérdi tőlem? Nem én vagyok a színházi bennfentes, hanem uraságod. Mizujs?
— Hát újság van bőven. Mi érdekli?
— Hát például, hogy mire készülnek a Pompás Színházban?
— Somorjay Guszti válóperére. Hosszú ideig úgy volt, hogy megmarad a felesége mellett, de végül mégis elveszi Mordoványi Jutkát, akivel együtt játszott legutóbb abban a svéd vígjátékban. Jutka már el is költözött a férjétől, aki azóta — kevés szünettel — egyfolytában iszik.

— És mi újság a Kolosszális Színházban? Vagy oda nem bejáratos?

— Színházi vonalon abszolút tájékozott vagyok. A Kolosszális Színházban nagy újság van. Porfelleghy Jencit tegnap beszállították a kórházba.

— Atyaisten! S miért?

— Sipeky Margit megverte. Képzelje.

— Sipeky Margit, a naiva?

— Igen. Előadás után megvárta Jencit a színház előtt és egy fütykössel agyba-főbe verte. Jenci feje betört és két bordája megrepedt.

— És miért?

— Tévedésből. Breznay Tihamért akarta megverni, mert Breznay elszerette a Csalánkay Tibi menyasszonyát, de sötét volt a kis utcában és nem látta, hogy Porfelleghyt veri.

— Dehát miért akarta megverni Sipeky Margit Breznayt?

— Ne vicceljen. Hát nem tudja, hogy Csalánkay Tibor a Sipeky Margit férje?

— Fantasztikus, hogy mennyire zajlik a színházi világ! És mi újság a Parádés Színházban?

— Puhoványi Márta visszament a férjéhez.

— Méz Gedeonhoz?

— Hol él maga? Gidától már karácsonykor elvált. Bors Miklós a férje. Ahhoz ment vissza.

— És miért ment vissza?

— Azt még nem tudjuk. Állítólag az történt, hogy Bors Miklós le akart ugrani a hatodik emeletről.

— És honnan lehet tudni azt, hogy le akart ugrani?

— Lenézett az udvarra. Erre Puhoványi Márta szakított Pék Miskával és visszament. Erre Pék Miska is visszament a feleségéhez, aki emiatt otthagyta Szövétneky Bimbit.

— Szóval minden rendbe jött.

— Nem egészen. Mert Szövétneky Bimbi a kútba ugrott és kificamította a bokáját. Bevitték a kórházba, ott megismerkedett Porfelleghy Jencivel, márciusban lesz az esküvőjük.

— Heppiend!

— Nem heppiend, mert Jenci felesége három napja ott áll egy nagy késsel a kórház kapujában. Tegnap le akarta szúrni a portást, mert az arra kérte, hogy azzal a nagy késsel álljon egy kicsit odább.

— Csuda, hogy zajlik a színházi élet. És még mi újság?

— Más semmi különös. A színházak mindenféle színdarabok bemutatására készülnek.

(t.)

Iskola-televízió

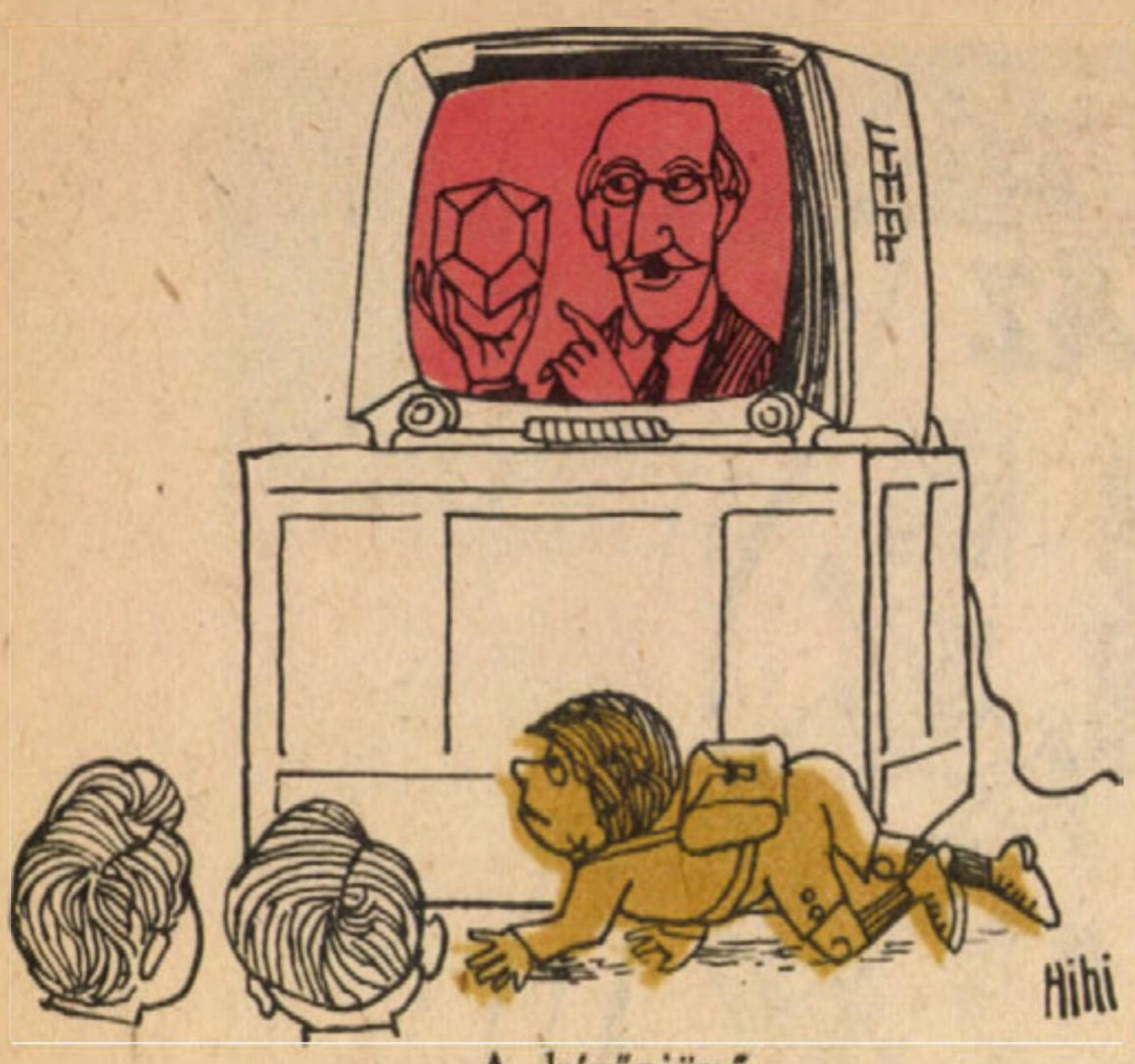

A késõnjövő.

Hiúság

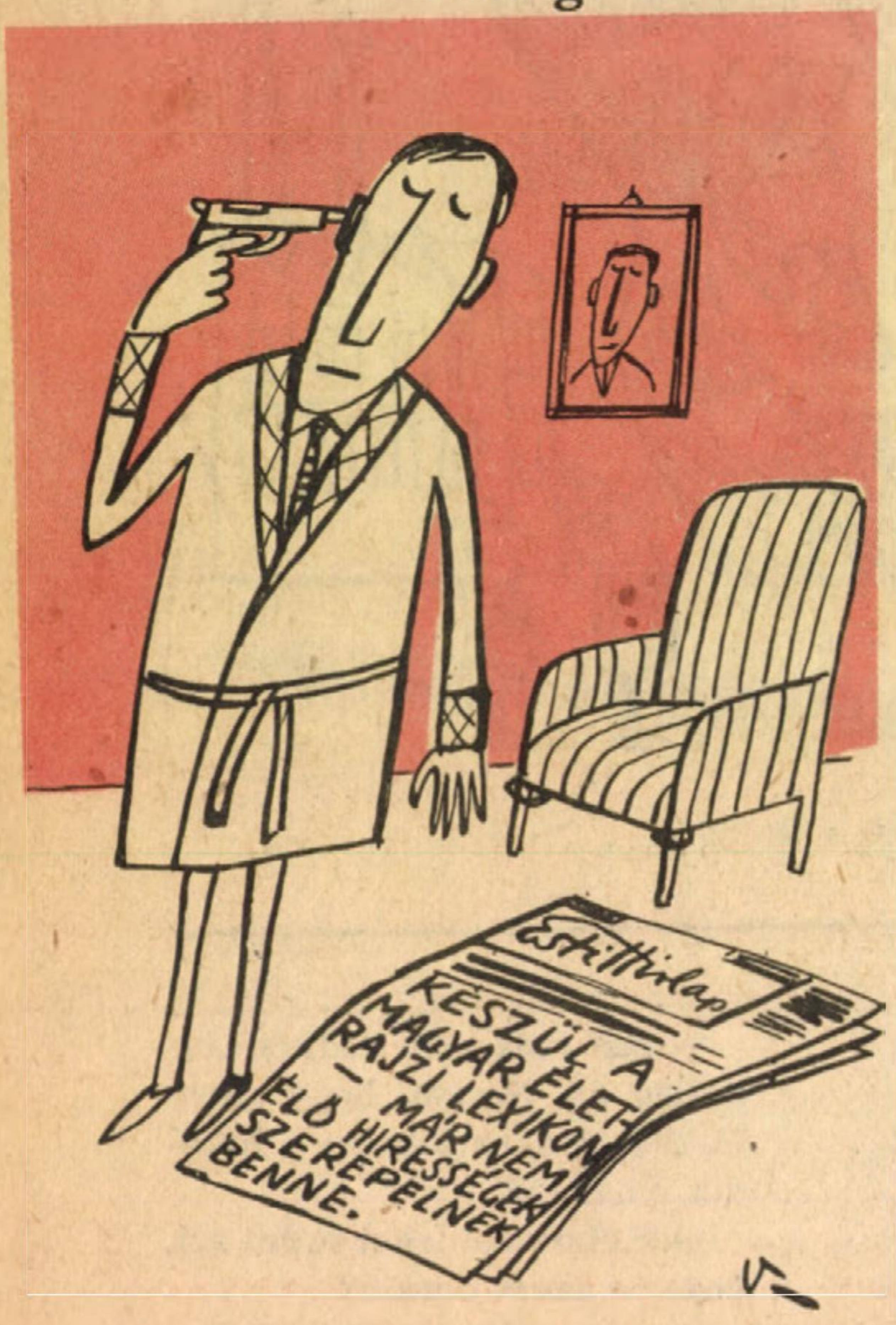
Esti Hírlap
KÉSZÜL A MAGYAR ÉLETRAJZI LEXIKON — MÁR NEM ÉLŐ HÍRESSÉGEK SZEREPELNEK BENNE.

Maszek könyvelés

Olvastam a Népszabadságban, hogy a csepeli rendészek az egyik szerszámgépgyári dolgozó lakásán 36 000 forint értékű lopott alkatrészt találtak. Apránként cipelte haza a delikvens a félkészraktárból, ahol dolgozott. A hivatalos könyvelés szerint a raktár pontosan stimmelt, nem hiányzott egyetlen alkatrész sem. De a nem hivatalos könyvelés szerint, — amelyet az egyszerű raktári tolvaj-dolgozó magánszorgalomból vezetett —, pontosan kitűnt, hogy mit lehet elvinni a raktárból a hivatalos könyvelés egyensúlyának megbolygatása nélkül. Az „okos" raktári dolgozó mindig látta, hogy mi a különbség az ő pontos magán-kimutatása és a hivatalos könyvelés pontatlan kimutatása között s a különbözetet egyszerűen hazahordta.

A cikkből nem tűnik ki, hogy a tolvaj raktári dolgozó milyen büntetést kapott, de ha már nem közölték, nem is firtatom. Pedig nem ártott volna, hogy mások is tanuljanak belőle. El tudom képzelni persze azt is, hogy egyáltalán nem kapott büntetést. Véleményem szerint ugyanis a raktári dolgozó ténykedéséért még hálás is lehet a raktárkönyvelőség, mert ha ez a leleményes ember nem hordja el a különbözetet, akkor sohasem egyezett volna a könyvelés a raktárkészlettel. Még rágondolni is rossz, hogy milyen rengeteg időt pocsékoltak volna el az egyeztetéssel, a hibakereséssel! De hálás lehet a rendészet is, mert különben nem lett volna alkalma a 36 000 forintos értékű lopást dicséretes módon leleplezni. És végül hálás lehet a társadalom is, hogy egy olyan takarékos, gyűjtögető raktári tolvaj károsította meg, aki nem herdálta el sürgősen az állami vagyont, hanem megvárta, amíg a félkészraktár hivatalos könyvelését egyeztetik az ő magánkönyvelésével.

Mértéktartása annál is inkább elismerésre méltó, mert a leleményes, takarékos, tolvaj, raktári dolgozót — mint a cikkben olvasom —, már az előző munkahelyéről is fegyelmivel távolították el — köszörűgépet lopott (?!) — s Csepelen mégis a raktárba helyezték. Feltehetően ennek a méltányos bánásmódnak a következményeként lopott csak bagatell 36 000 forint értékű alkatrészt Csepelen. Előző munkahelyén nyilván csak azért lopott köszörűgépet és nem malomkövet, mert a malomkő köztudomásúan sokkal nehezebb, mint egy kisebb fajta köszörű. S ki tudja, malomkővel terhelten talán sohasem került volna a csepeli raktárba!

De szerencsére odakerült és az ő lopásait is beleszámítva, a kitűnő csepeli rendészeknek sikerült 1963-ban 396.000 forint értékű csalást, lopást felderíteniök. A rendészet az előkerült gyártmányokat a gyár egyik nagy termében összegyűjtötte és közszemlére kiállította abból a célból, hogy gazdára találjanak.

A gyári könyvelés szerint azonban egyetlen üzemrészben sem hiányzik kerékpár, villanymotor, vagy akár más, közszemlére bocsátott portéka, s ezért sehol sem tudják bevételezni. Úgy gondolom, elévülhetetlen szolgálatot teszek a köznek, ha azt javasolom, hogy a hivatalos könyvelés mellett vezessenek egy olyan egyszerű maszek-könyvelést, amilyennel a leleményes, tolvaj, raktári dolgozó a fentebb említett félkészáru raktárban felszámolta a leltárkülönbözetet.

A tolvajok már megvannak, előkerültek a lopott holmik, majd csak akad talán gazdájuk a nagyteremben kiállított gyártmányoknak is! Ha csak nem kívülről csempészték be a tolvajok azt a sok holmit a gyár területére.

Földes György

Jucika a szinházban

Pusztai Pál rajza

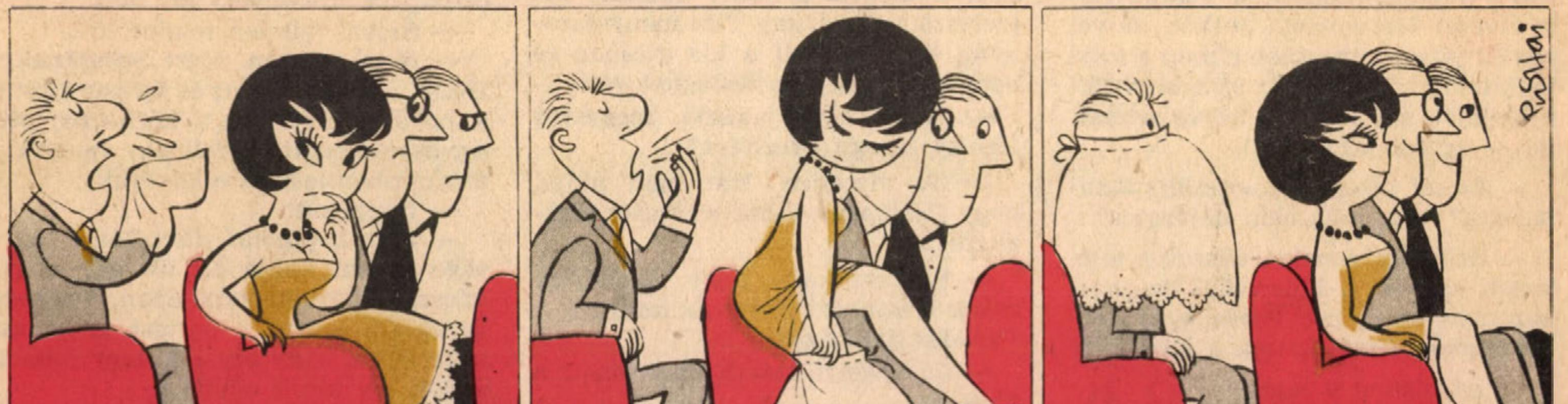

Égi zavar

Vásvári Anna rajza

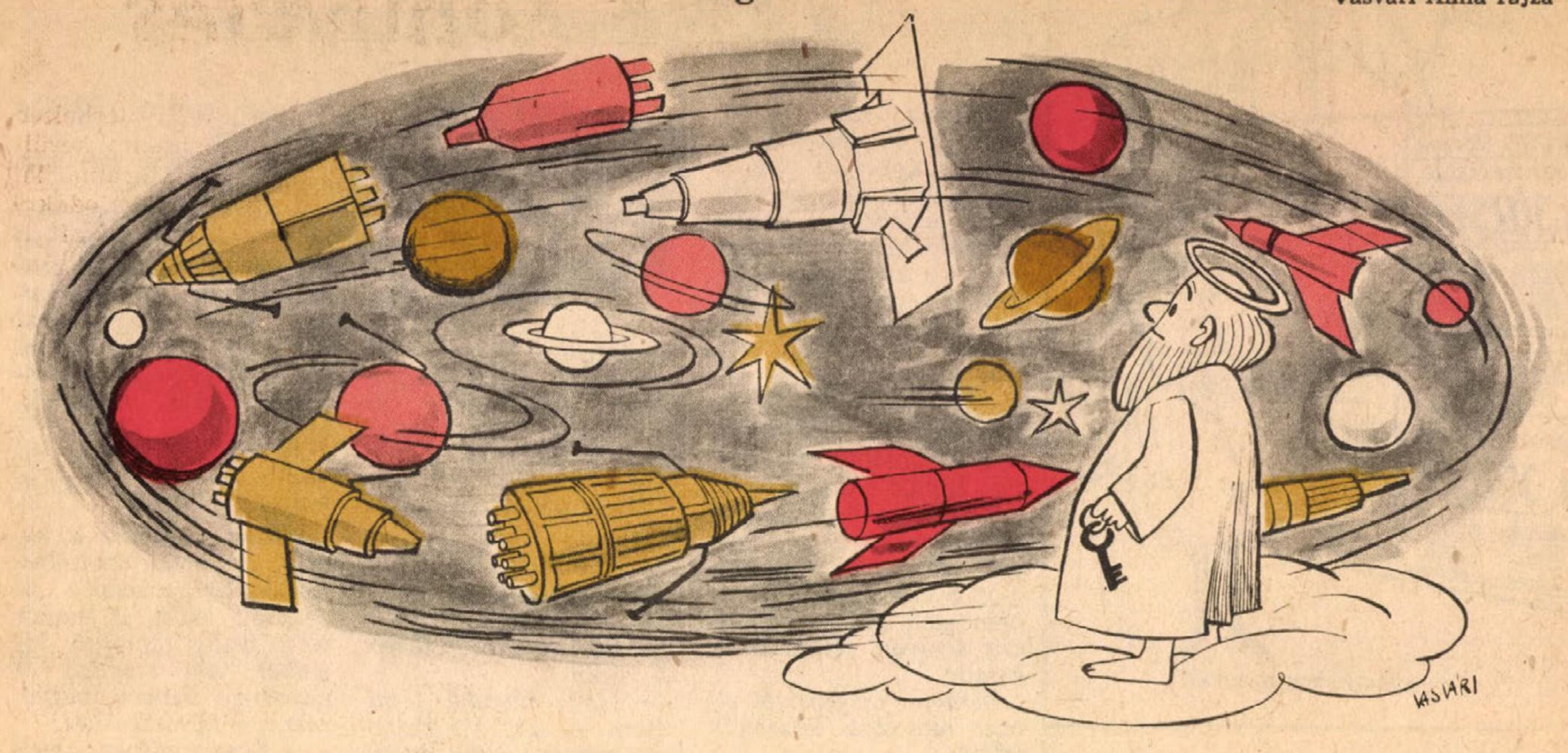

– Esküszöm, már nem tudom, hogy melyik a mesterséges, és melyik a hagyományos égitest...

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Stromfai dicsekszik Kissnek:

– Rémes, mennyi dolgom van! Huszonöt órát dolgozom naponta.

– Hát ez hogy lehet? – kételkedik Kiss. – Hiszen egy napnak csak huszonnégy órája van!

– Igen ám, csakhogy én egy órával korábban kelek fel...

*

Barna a szigorú főnök, rászól a könyvelőjére:

– Nézze, Tengődi kartárs, micsoda ötösöket ír maga? Az ember meg merne esküdni, hogy ezek hármasok.

– De kérem, Barna kartárs – felel a könyvelő –, hisz ezek tényleg hármasok!

– Hát akkor miért néznek úgy ki, mintha ötösök volnának?

Ipari tévé

Hegedűs István rajza

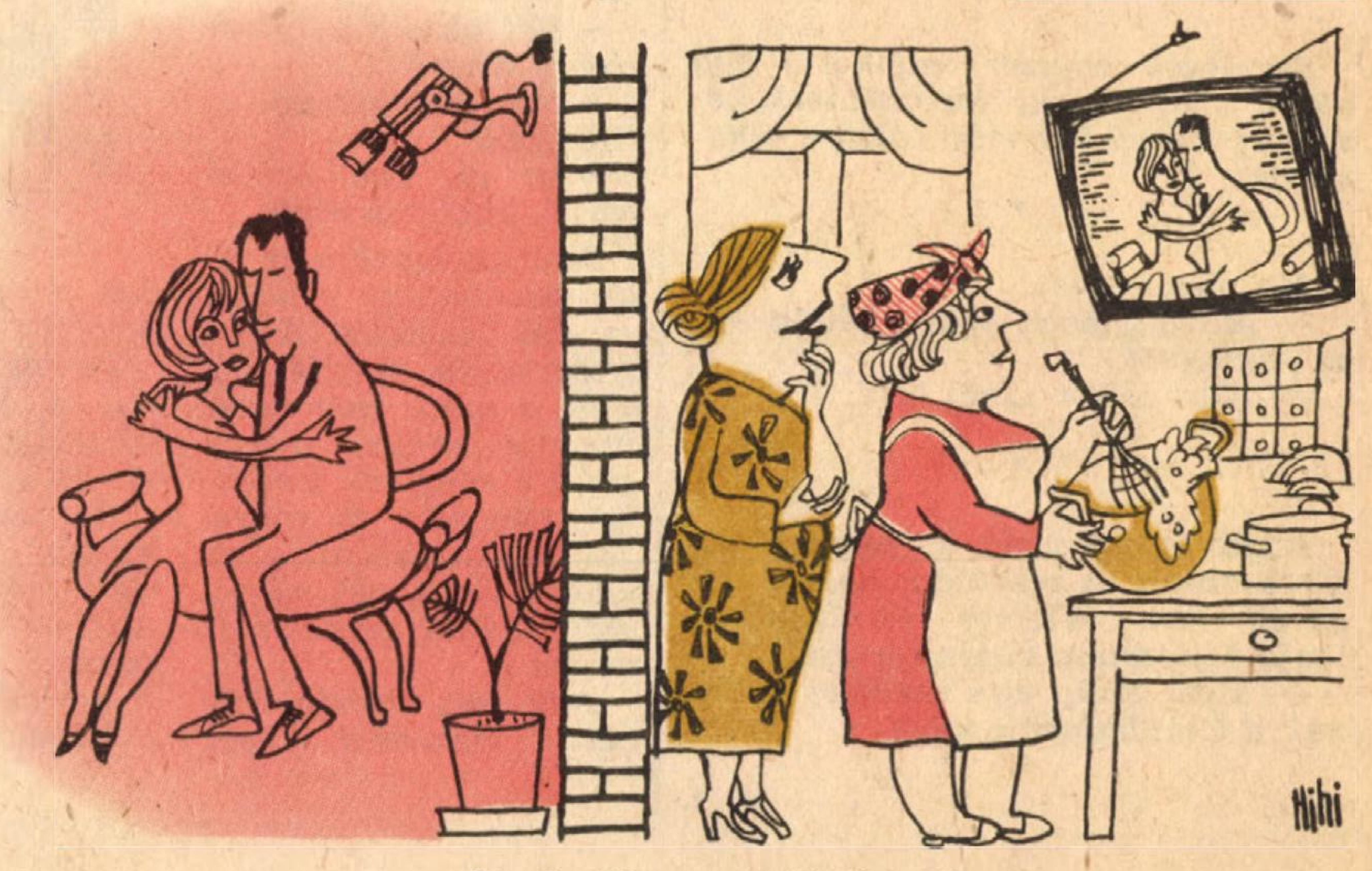

– Új udvarlója van a Klárikának?

A fejlődés útja

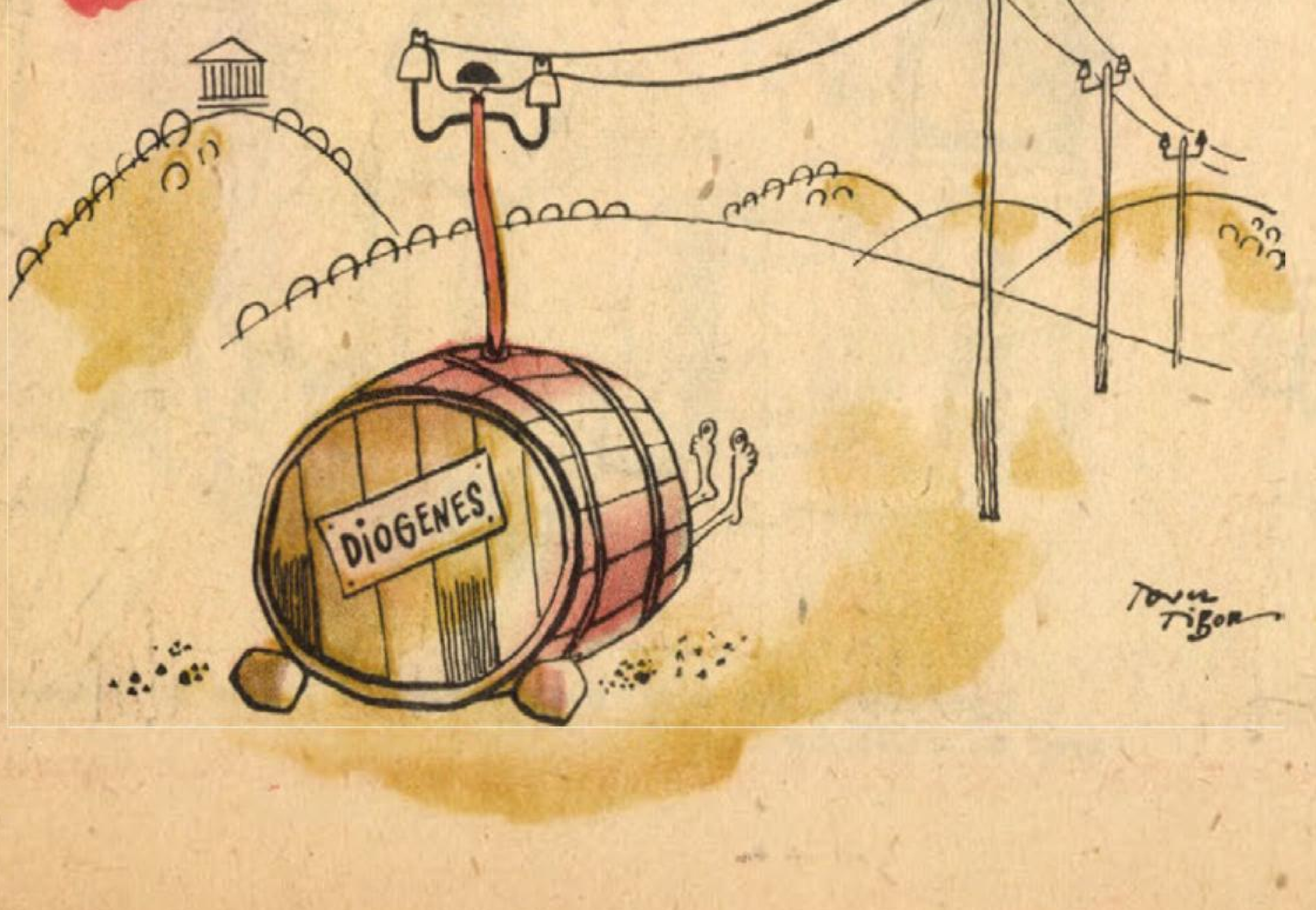

Fegyelmezett beteg

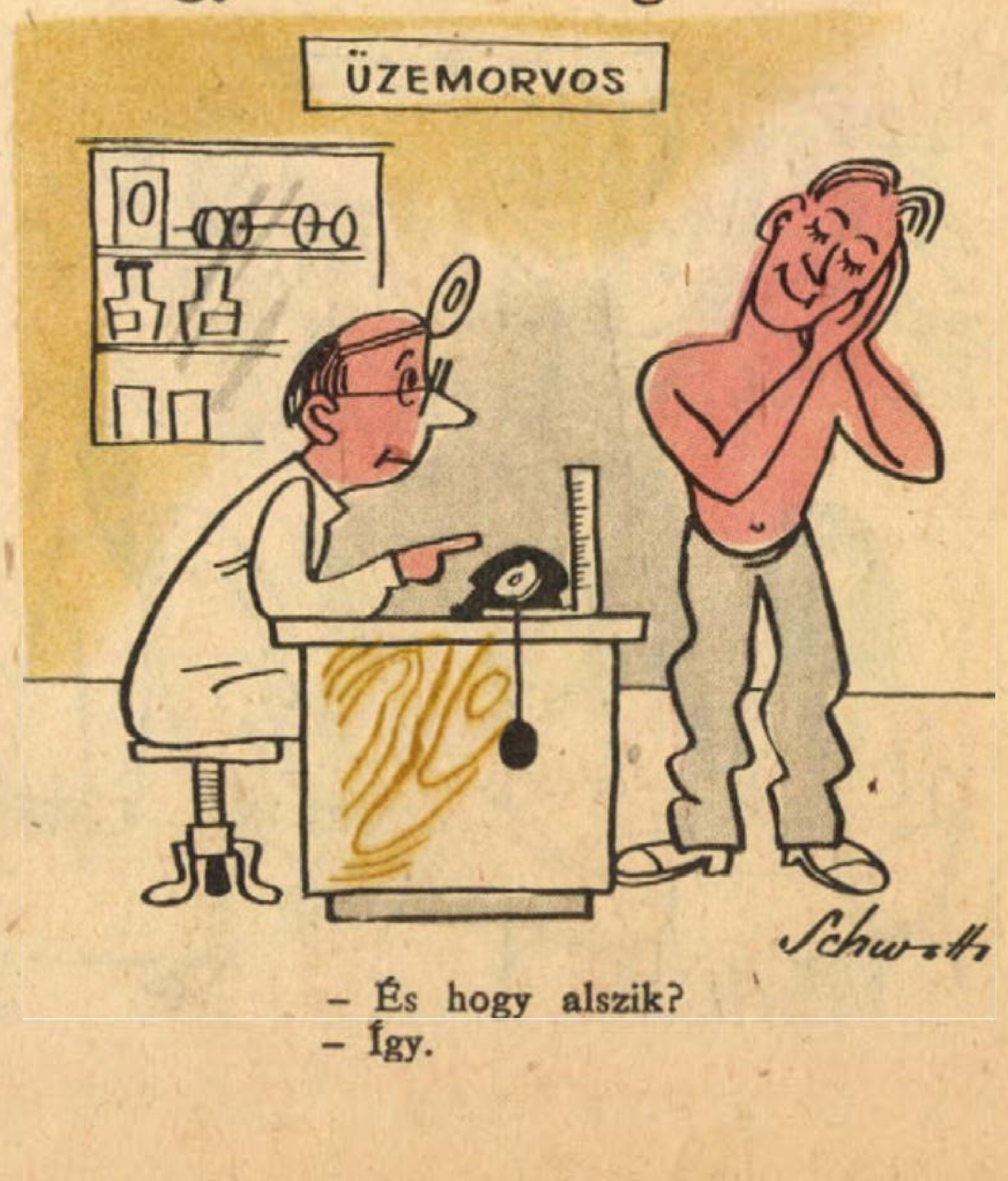

– És hogy alszik?
– Így.

Fej vagy írás

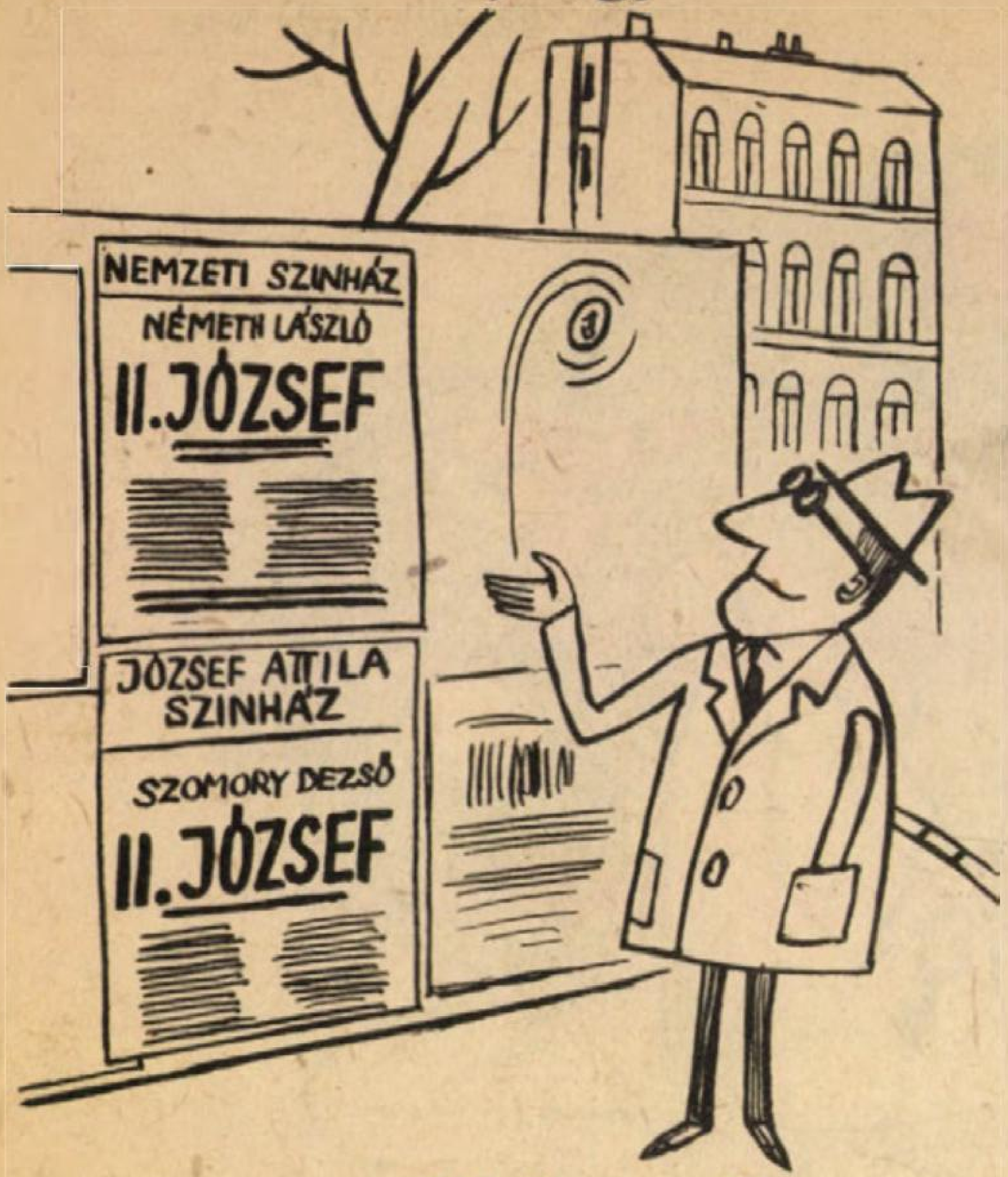

– Melyikhez menjek?

PESTI tudósítónktól

Szeretnék egyszer találkozni egy olyan szülővel, aki tisztviselőnek készülő gyermekét a színi pályára kényszeríti.

*

Mai beszélgetés:

— Mondd, miért éppen hétfőn lesz az esküvőtök?

— Mert akkor nincs tévé.

*

Rádió-tárgyú vízió, de nem is olyan fantasztikus. A zenetudós hosszú előadást tart Wagner Parsifaljáról, majd fejtegetése végén így szól:

— Most pedig egy részletet hallanak a Csárdáskirálynőből!

f. l.

A humor mesterei

KARINTHY FRIGYES:

AZ ABLAK

Barátom azt állítja, hogy ez a dolog csakugyan megtörtént vele. A valószínűtlenség enyhítésére legfeljebb annyit hajlandó elismerni, hogy nem itt, és mostanában, hanem évekkel ezelőtt, mikor New Yorkban lakott.

Egy este, már jó későcskén, sietve igyekezett hazafelé. Egy mellékutcában, valamelyik ház bezárt kapuja előtt, bizonytalanul támolygó alakot pillant meg. Nagy igyekezettel dugdossa a kulcsot a kulcslyuk felé, de nem talál bele – egy kicsit nyilván felöntött a garatra.

Barátom megértő és elnéző mosollyal közeledik feléje.

– Nem talál bele? – kérdi bátorítóan.

Az idegen zavartan mosolyog.

– Hát bizony... kicsit részeg vagyok...

– Nem tesz semmit... Hol lakik?

– Itt az első emeleten... a folyosó végén...

Barátom kinyitja az ajtót, feltámogatja a bácsit az első emeletre. A folyosó végén meglát egy ajtót, s mivel már kezdi unni a dolgot, megragadja a magával tehetetlen tántorgót, és erélyesen belöki. Becsukja az ajtót, s mint, aki jól végezte dolgát, visszatér az utcára.

Alig tesz néhány lépést, észreveszi, hogy ugyanazon kapu előtt megint áll valaki. Legnagyobb meglepetésére, ez az újonnan jött is tántorog. Csodálkozva szólítja meg:

– Mi az? Maga is részeg?

– Hát bizony... – mentegetőzik a másik.

– Hol lakik?

– Első emelet... folyosó végén...

– Na – mondja a barátom –, szép kis emberek maguk... A barátja már várja odafönt... az is jól be van állítva...

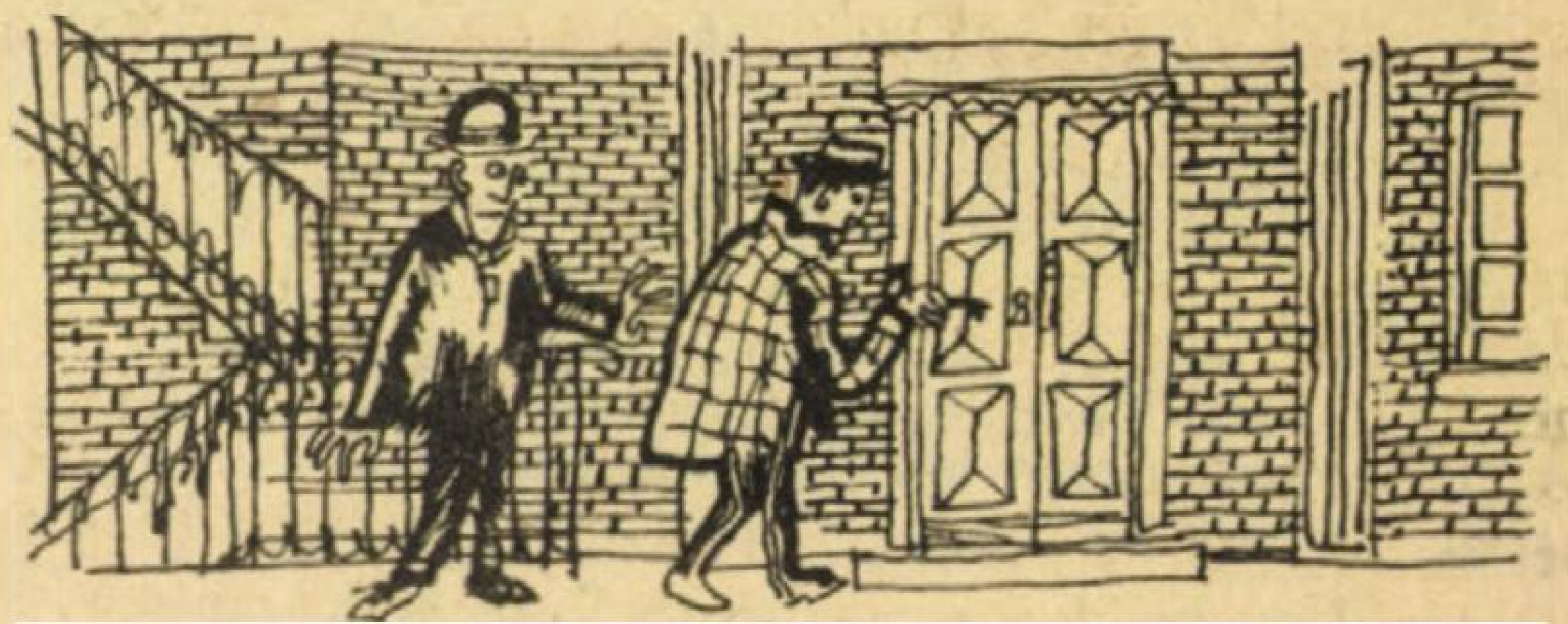

De mivel már benne van a dologban, ezt is feltámogatja még, belöki az ajtón, és visszafordul.

Az utcán újabb meglepetés várja. A kapu előtt megint áll valaki. Áll és tántorog, és a kulccsal böködi az ajtót.

– Hallja! – förmed rá a barátom –, csak nem az első emeleti lakásba igyekszik?

– De bizony, ha meg nem sértem...

– Na, finom egy társaság gyűlik össze ott maguknál. Hát tudja mit, magát még feltámogatom, de ha még valaki jön, az mehet egyedül... Elvégre én is szeretnék már hazamenni...

Felviszi, belöki az ajtón, mint fent. Megfordul, megy vissza.

Amint kinyitja a kaput, az utcán beszélgetést hall. Egy rendőr áll a kapu előtt. A rendőr előtt pedig tántorgó kis ember, aki szelíden és siránkozó hangon magyarázza a következőket:

– Kérem szépen, rendőr úr, tessék már valamit csinálni... Ez az úr, aki éppen itt jön, és akinek én nem csináltam semmit, most már harmadszor egymás után felvisz engem a félemeletre, és egy erkélyablakon keresztül kidob az utcára... Tessék már neki szólni, hogy hagyja abba...

Ruhatár kötelező!

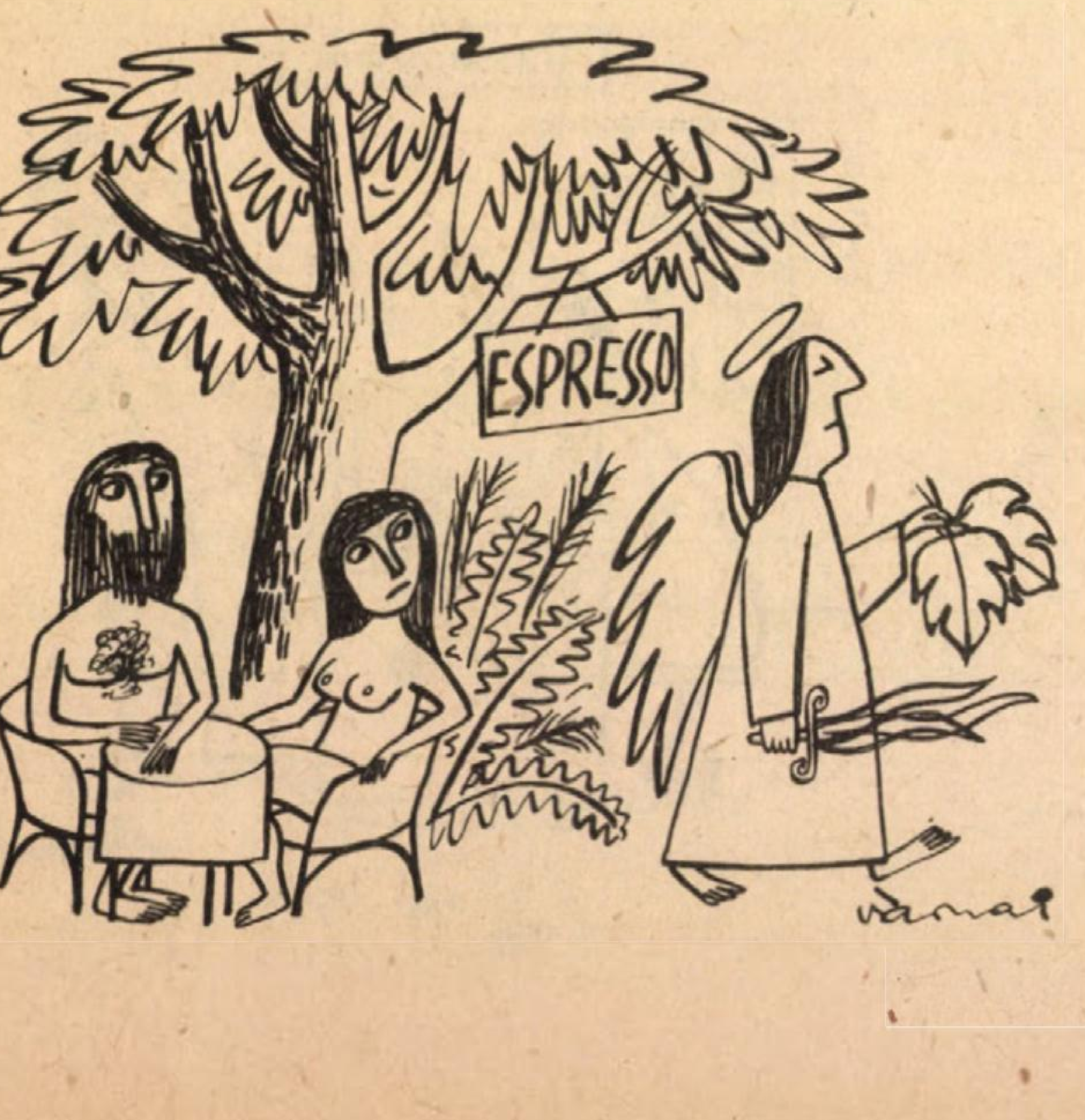

2500-féle gyógyszert gyártunk

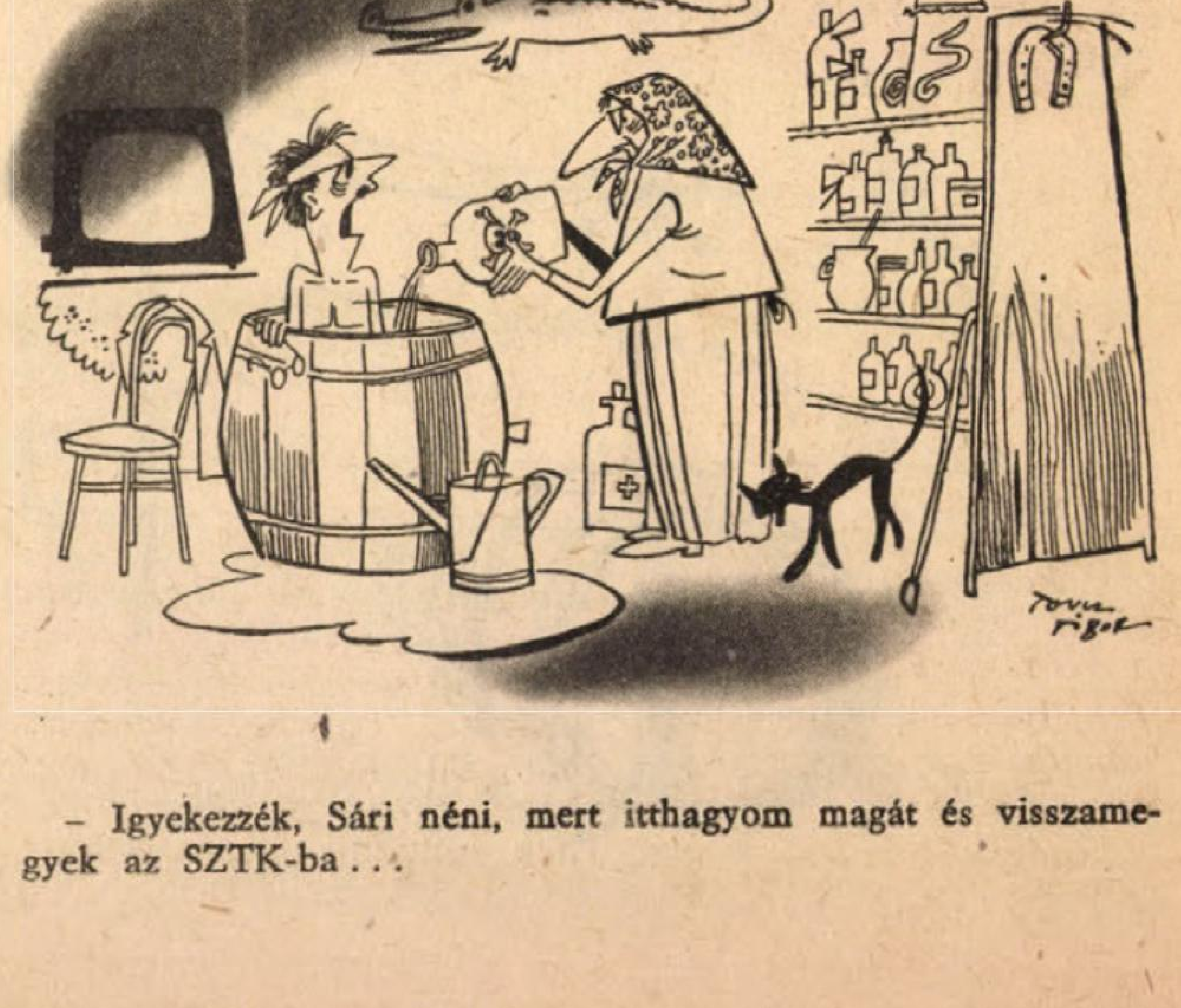

– Igyekezzék, Sári néni, mert itthagyom magát és visszamegyek az SZTK-ba...

Amerikai bőségszaru

Balázs-Piri Balázs rajza

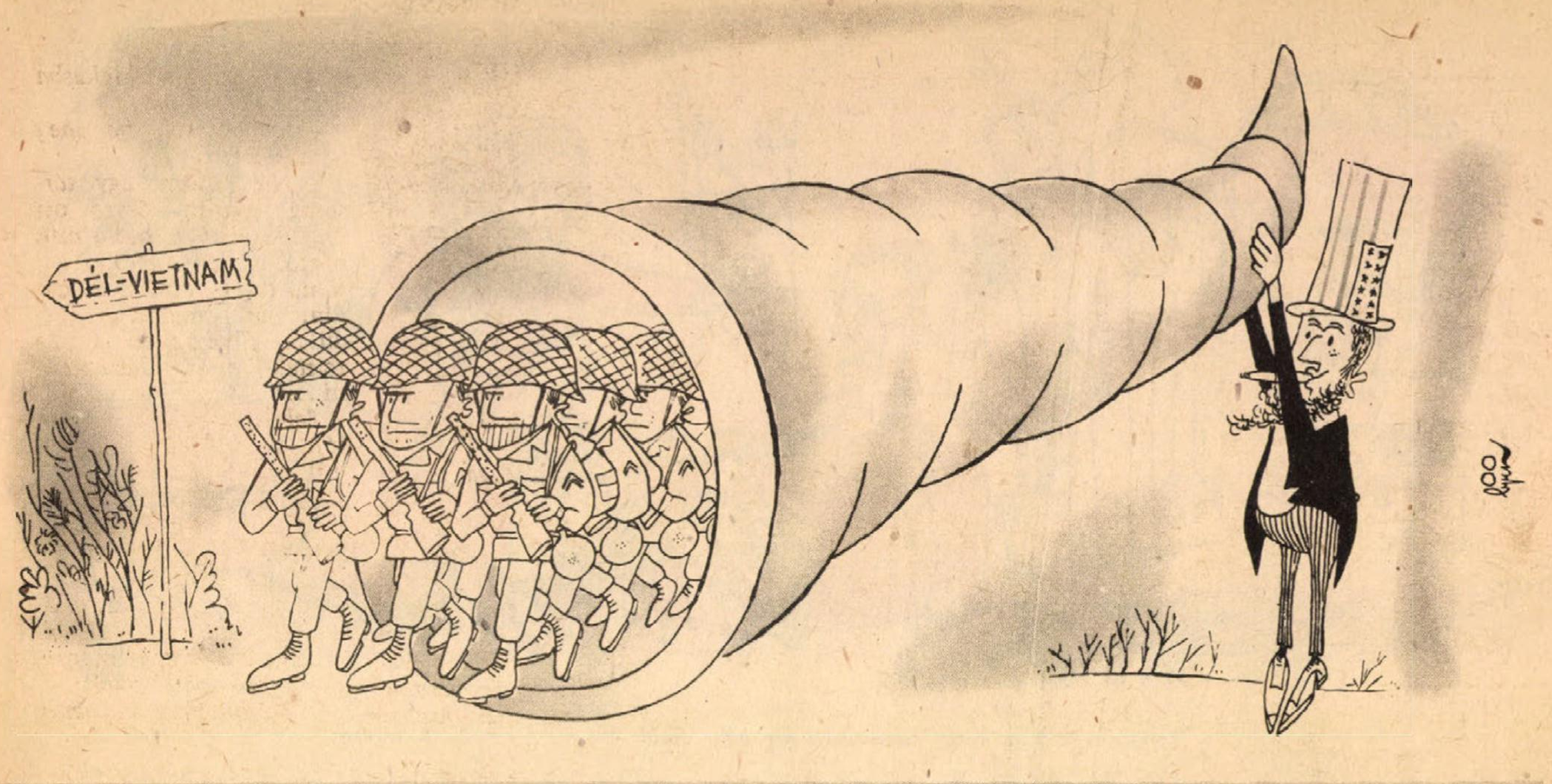

Csapj fel, öcsém!

A tett halála az okoskodás! Amint értesültem, hogy a televízióban a Tenkes kapitánya mindenre elszánt, nekibúsúlt legényeket verbuvál az osztrák elnyomók ellen, egy percig sem haboztam. Útnak indultam tüstént.

Hamarosan megtaláltam a rejtekhelyet, s benne a vezetőség két tagját: Eke Mátét, és első helyettesét, Siklósi bácsit. A többiek alighanem vitézi portyán voltak a Nádor utcai rekettyésben.

– Itt vesznek fel kurucokat? – kopogtam illedelmesen a barlang falán.

– Nono! – mustrált végig gyanakodón a Tenkes kapitánya. – Aztán, ha meg nem sértem, kit tisztelhetünk az úrban?

Bemutatkoztam.

– És mihez ért kigyelmed?

Elsoroltam, hogy kigyelmem jól ultizik, közepesen rexezik, ért a háztartási kisgépek kezeléséhez, és nemrégiben légoltalmi kiképzésben is részesült.

– Milyen indulatja vagyon a labanc irányában?

– A derdidaszt – feleltem a valósághoz híven – már iskoláskorom óta nem szívelem.

– Ez a beszéd! – simította meg elégedetten hosszú, fehér bajuszát Siklósi bácsi, majd felém nyújtotta kérges, jobbágyi tenyerét. – Köztünk a helyed! Csapj fel, öcsém!

– Álljon meg a menet! – vette vissza a szót a kurucok kapitánya, és félre tolta az öreget – Elsőbben egzáment tegyünk. Példának okából milyen virtust tart célirányosnak az úr Eberstein ezredes, Bruckenbacker kapitány, és Kibédy Ervin ellenében?

– Üsd, vágd, nem apád! – rikoltottam harciasan. – Kard, ki kard! Fakó lovam, a Murza, Lajta vizét megússza! Hegyibe, hegyibe a labancnak! Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon! Huj, huj, hajrá!!!

– No, látja! – pillantott Eke Máté szemrehányóan a pironkodó Siklósi bácsira – Kend meg majdhogynem még parolát is adott ennek a vérszomjas intellektuelnek. – Aztán szigorúra vont szemöldökkel hozzám fordult. – Szedje a sátorfáját az úr! Menjen a Robin Hoodhoz, vagy a Tell Vilmoshoz, vagy az Angyalhoz. Ott kitombolhatja magát kedvére. Izgulhat, verekedhet. De nálunk ilyen emberre, mint kigyelmed, akinek halvány fogalma sincs a gyermek – lélektanról, semmi szükség! Fel is út, le út!

– Kérem – fogtam könyörgésre a dolgot –, én a legújabb korból jövök, amely kegyetlen és vérengző, és nem vagyok tisztában a helybéli szokásokkal. Ismertessék az ordót, a stratagémát, majd ahhoz tartom magam. Thaly Kálmán bűne, hogy rosszul vagyok informálva.

Eke Máté hátat fordított, nem válaszolt kérésemre. Ez érthető, mert időközben néhány közrendű kuruc legény élén megérkezett Buga Jakab.

– Újfent megtréfáltuk az átkozott, vérszopó, degenerált gazembereket – jelentette büszkén. – Viszketőport fújtunk be a kastélyba. A kéménylikon keresztül. Vakaródzik már a sok ördögfattya!

– Ez aztán daliás! – veregette hátba kenyeres pajtását a Tenkes pedagógus kapitánya. – Még néhány ilyen vakmerő, diadalmas rajtaütés, és Pesten feloszlanak a huligán galerik!

Kürti András

Női dolgok

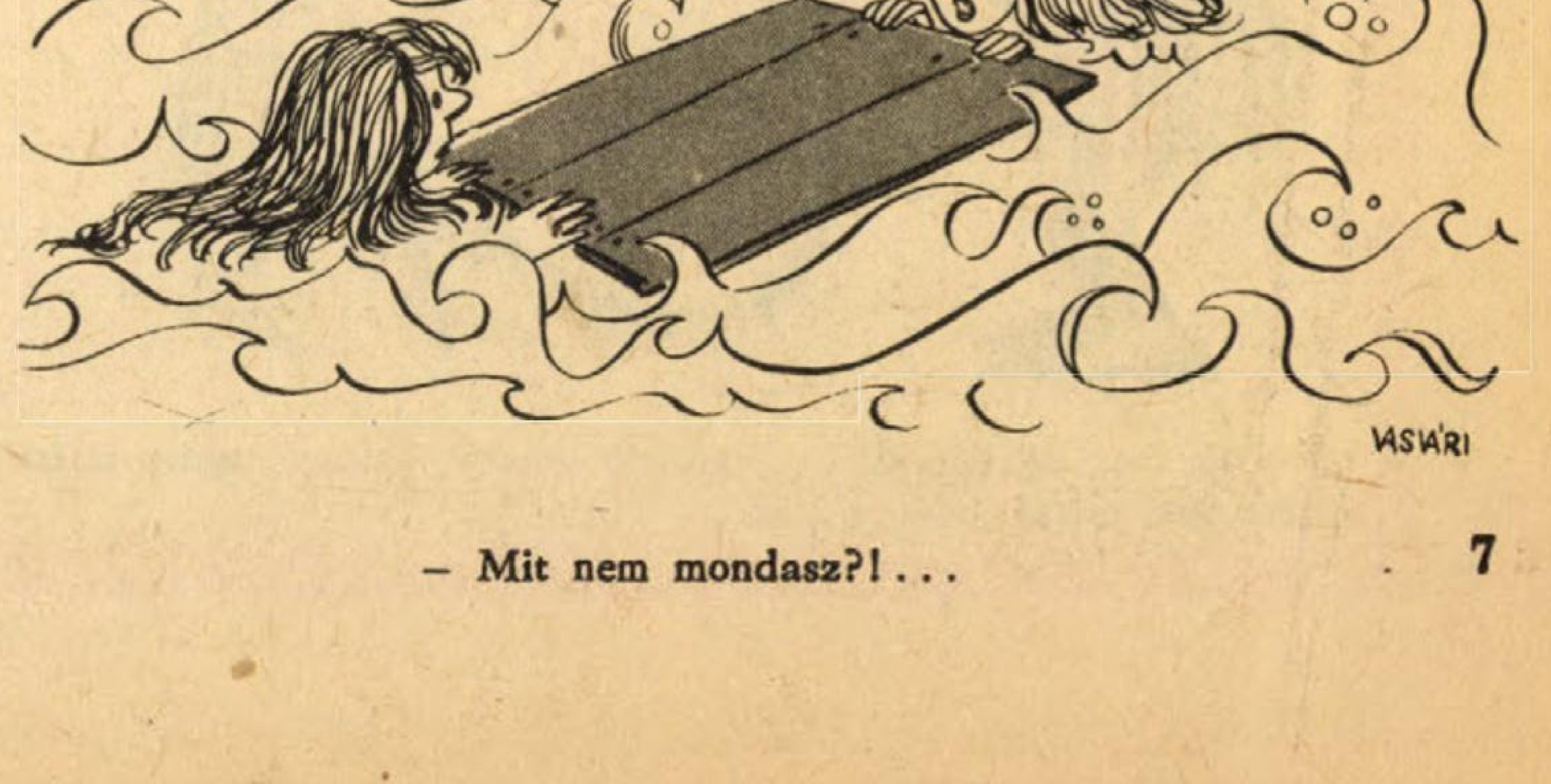

– Mit nem mondasz?! . . .

Nyugatnémet csoda

Hegedűs István rajza

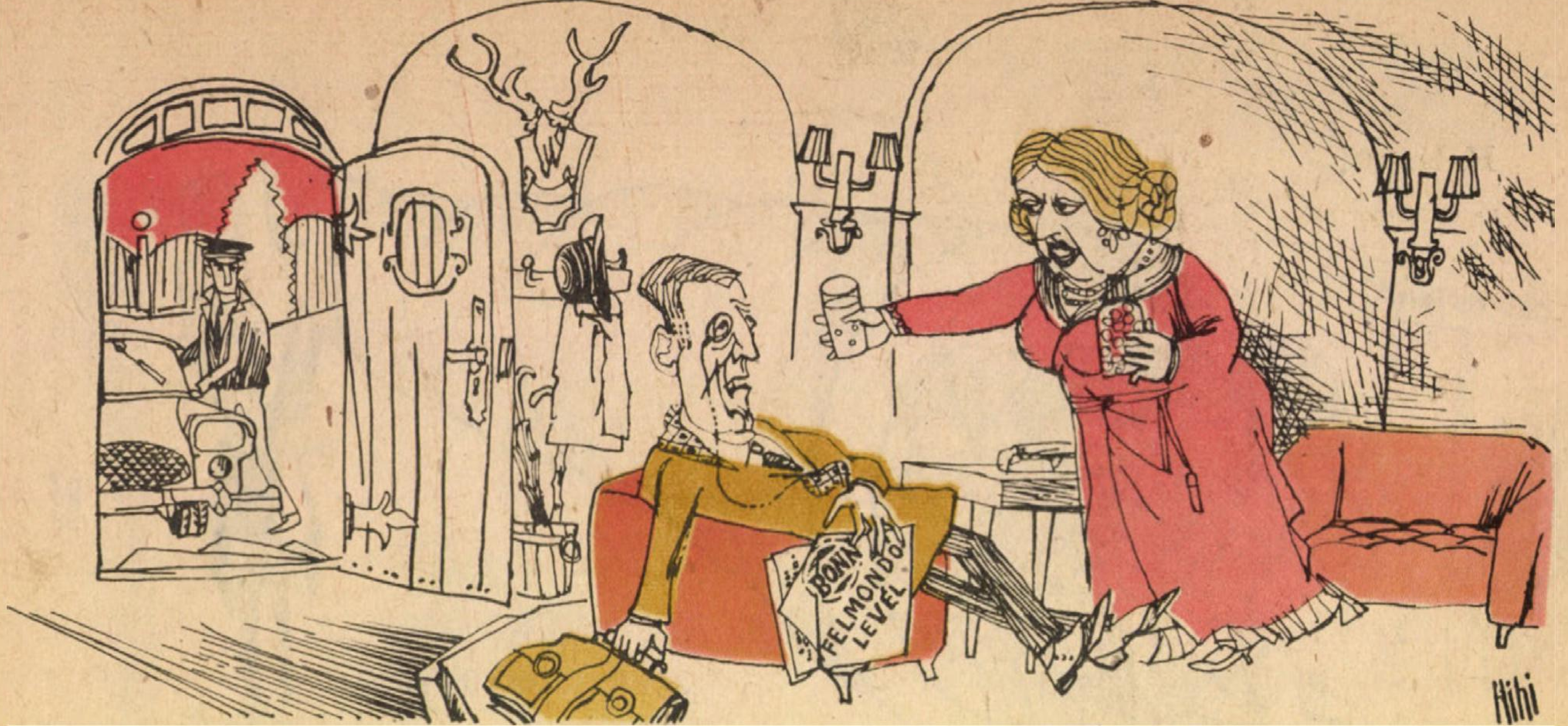

– Valóságos csoda, hogy csak ennyi év után derült ki a náci múltad, szívem . . .

FALUSI JELMEZBÁL

Fülöp György rajzai

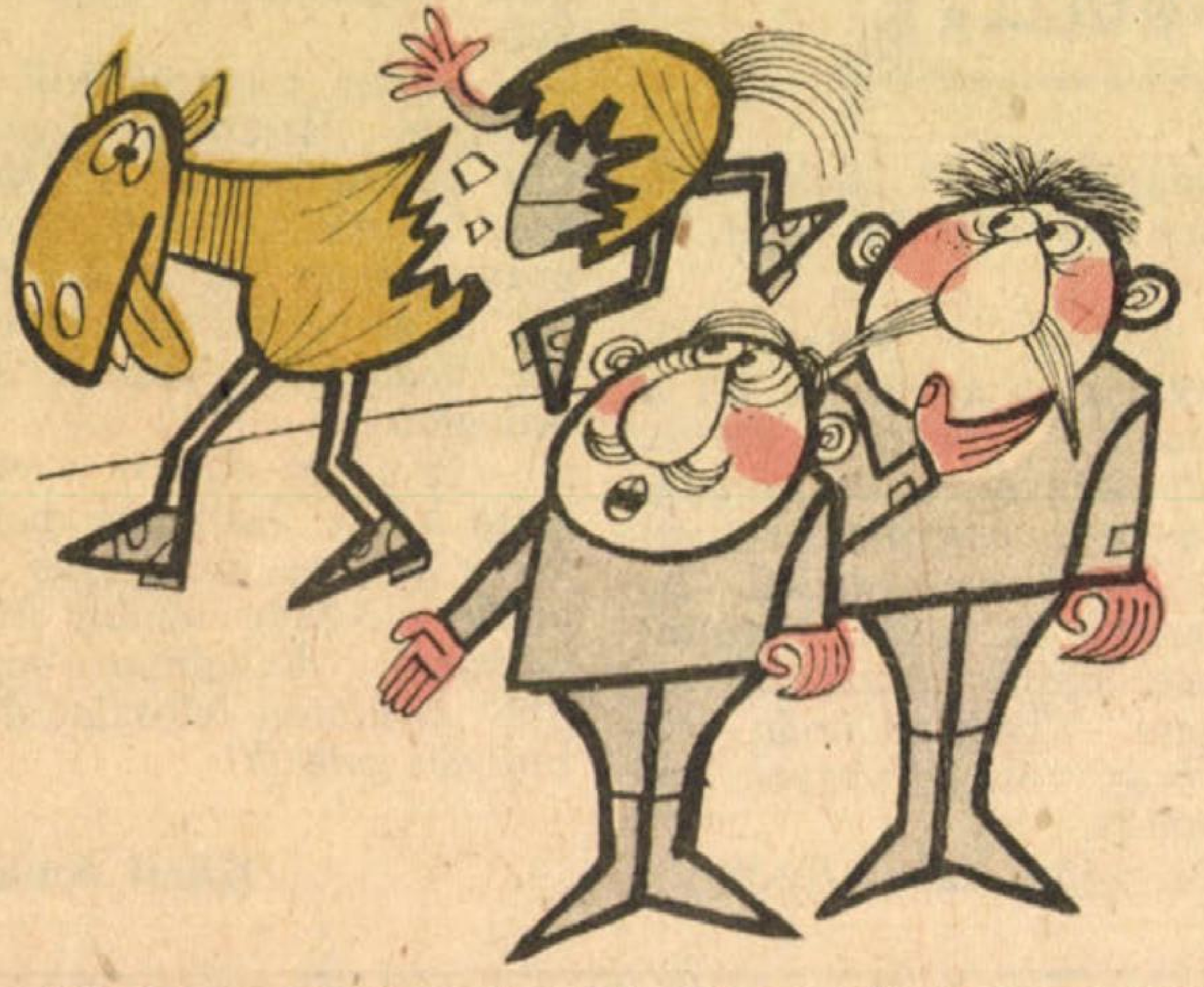

– Mondtam ugye, hogy hagyjuk ezt a maskarát, mert a tagság között széthúzás van!

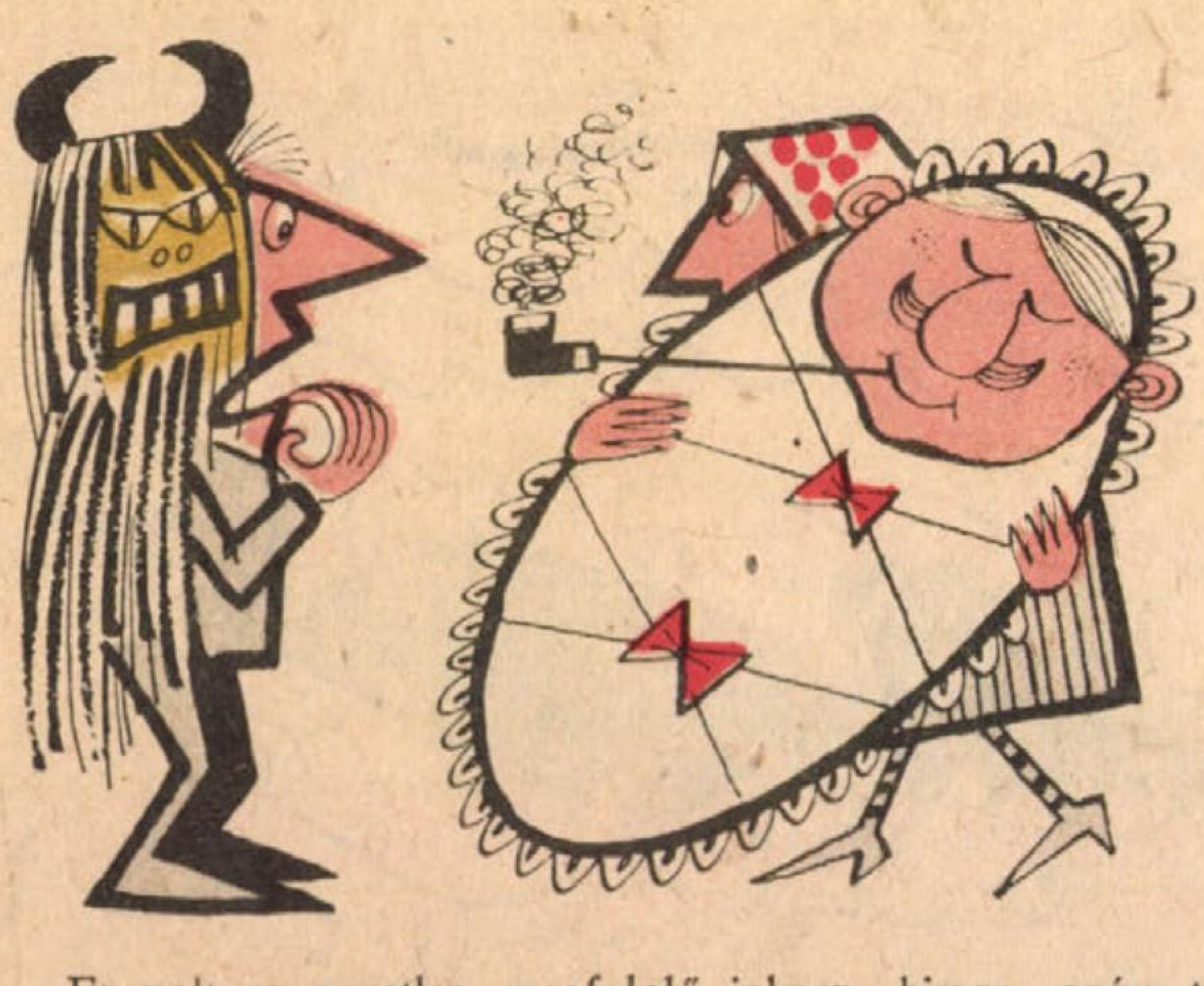

– Ez volt az egyetlen megfelelő jelmez, hiszen egész télen mást sem csinál, csak alszik . .

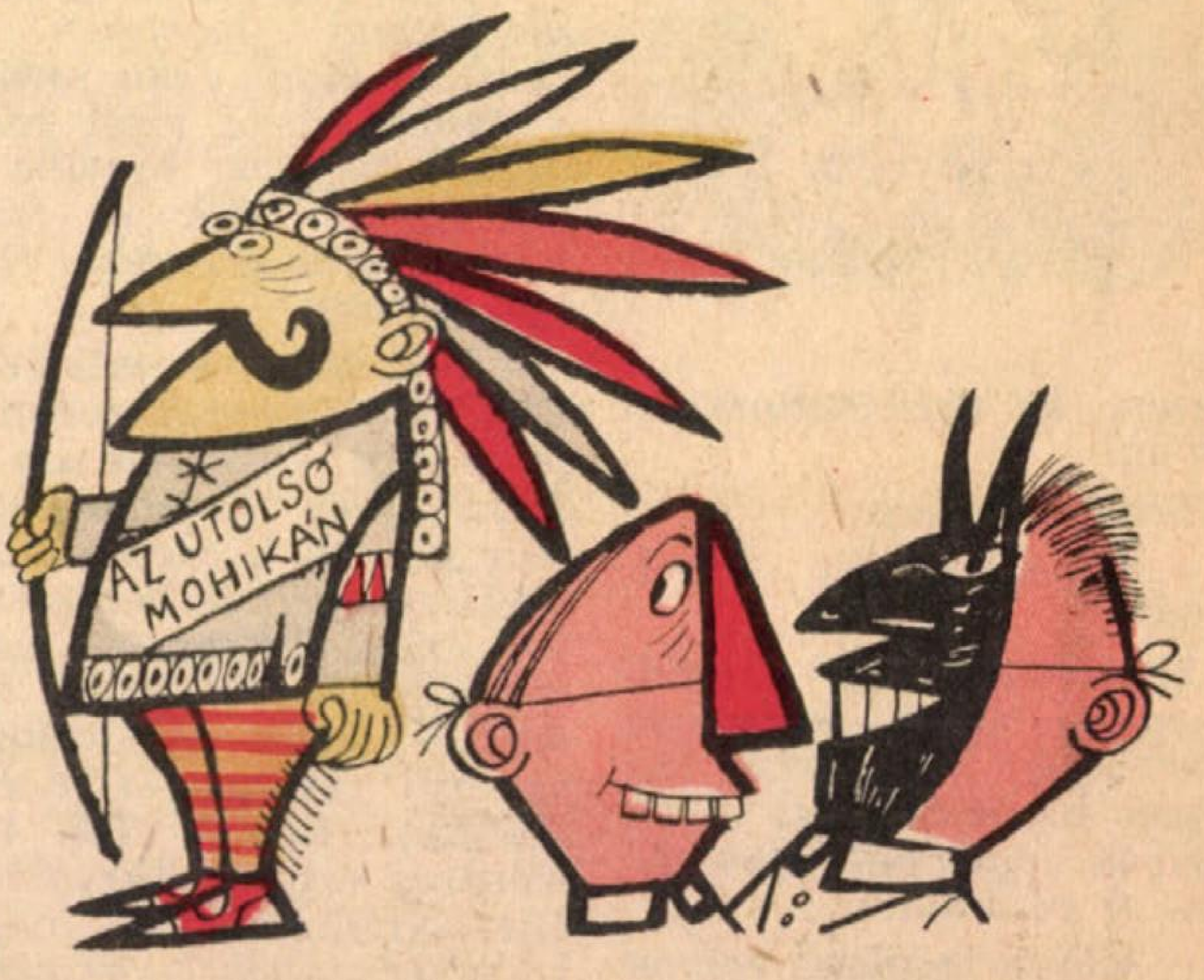

– Ő ugyanis még egyénileg gazdálkodik . . .

Ezt olvastuk...

A „Lobogó” január 29-i számának címlapja egy bájos ifjú hölgyet ábrázol egy nem kevésbé rokonszenves fiatalkorú medvével. A szöveg pedig ez a kép alatt:

„Bújj vissza, kis mackó . . . avagy február 2-i kívánság”

Nem tudjuk elképzelni, milyen érdeke fűződhet egy fiatal, csinos lánynak ahhoz, hogy a medve gyertyaszentelőkor visszaiszkoljon a barlangjába, hisz’ az a néphit szerint épp a tavasz késlekedését jelzi!

Az Északmagyarország arról ír, hogy egy japán televíziógyár újfajta színes tv-készüléket hozott forgalomba. „Ára mindössze: 92 ezer jen (106 ezer forint) az eddig forgalomban volt 220 ezer jenes (180 ezer forint) készülékkel szemben.”

A színes televízió rohamos olcsóbbodásának szívből örülünk, és már csak arra szeretnénk választ kapni az Északmagyarországtól, hogy a kétféle jen-átszámítás közül végül is melyik a mérvadó?

Dr. Árgus

Halászat

Erdei Sándor rajza

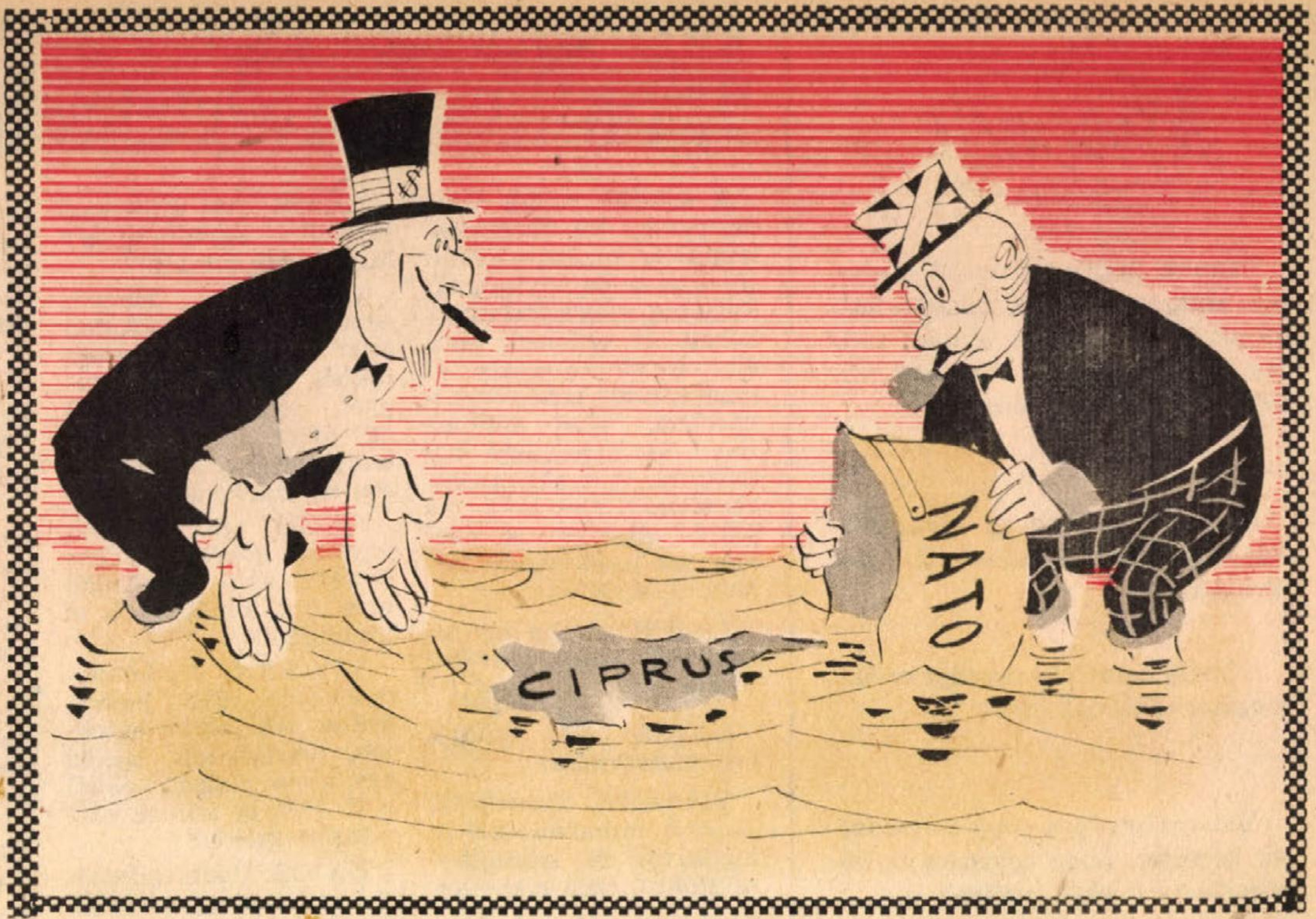
CIPRUS
NATO

Villanyújság

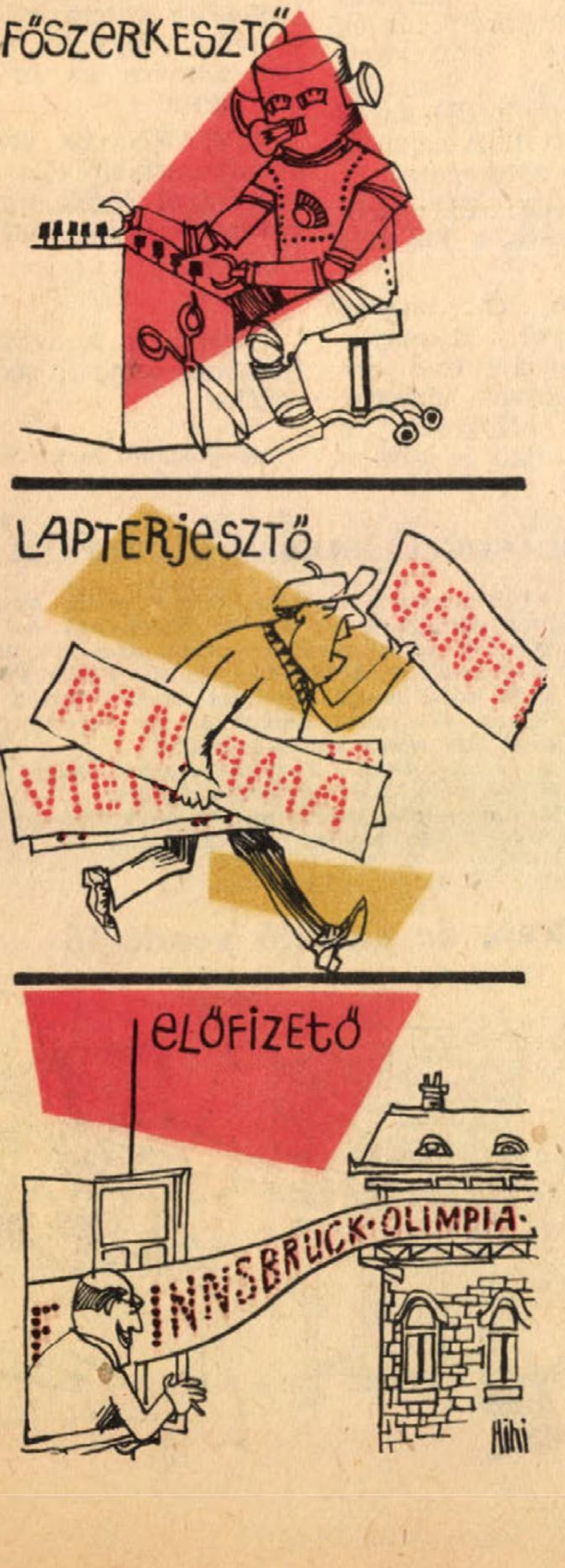
FŐSZERKESZTŐ
LAPTERJESZTŐ
PANAMA
VIENNA
GENF!
ELŐFIZETŐ
INNSBRUCK·OLIMPIA·
Hihi

Hegedűs István rajza

Állami támogatás

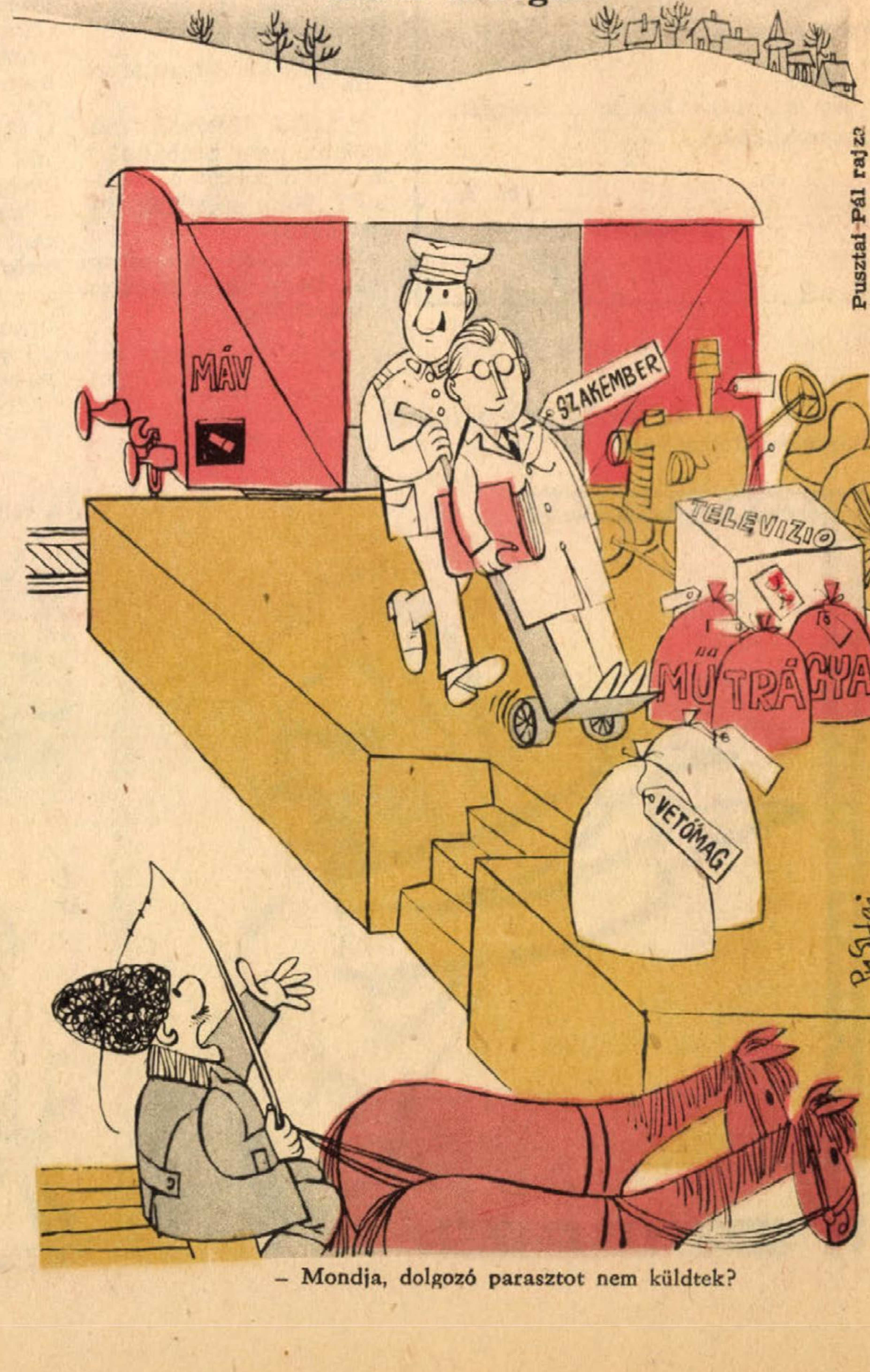
MÁV
SZAKEMBER
TELEVIZIO
MŰTRÁGYA
VETŐMAG
Pusztai

Pusztai Pál rajza

– Mondja, dolgozó parasztot nem küldtek?

MINDENFÉLE

Vannak hétrét görnyedő emberek, akik, úgy látszik, mitsem hallottak az evolúcióról, s nem tudják, hogy az ember már egy millió éve kiegyenesedett.

*

Csodálatos dolog az elektronikus számológép, mint minden, ami természetes.

*

Némely politikus tagadja az élet megmaradásának elvét.

*

Manapság olyan nagy az irodalmi kereslet, hogy egyetlen tehetségtelen író sem kallódik el.

*

A munka sok embernek tevékeny pihenés.

*

Ha a vipera kiadja a mérgét, megnyugszik.

F. L.

J.-P. LACROIX:

EGY EMBER, AKI TÜNDÉRT VETT FELESÉGÜL

A tündér valódi tündér volt, kis fazék-kalappal és varázspálcával. Nevezzük őt Viviannak. Előzőleg elég sokat unatkozott az erdőben, ahol élt, ezért határozta el magát, hogy beköltözik a városba, ahol férjhez ment M. úrhoz egy kistisztviselőhöz, aki egy közönséges Lajos volt. Az alábbi dialógus ez események után három hónappal történik...

LAJOS *(belép az ajtón):* Jó napot, szívem!

VIVIANN: Jó napot!

LAJOS: Mit eszünk ma, tündérkém?

VIVIANN: Szardíniát olajban, almaszeletkéket, joghurtot és különböző salátákat, szokás szerint.

LAJOS: Tudod mit? Elég! Elég volt a salátákból! És elég volt a joghurtból és az almaszeletkékből!

VIVIANN: Hogy érted ezt?

LAJOS: Mondd, mókusom, nem próbáltál a konyhán készíteni valamit? Nem szeretnél főzőcskézni?

VIVIANN: Mondtam már, hogy nincs érzékem a konyhához.

LAJOS: Hát mire van kedved egyáltalában? Mit akarsz csinálni?

VIVIANN: Magam sem tudom. De! Tudod mit? Varázsolok neked tökből egy hintót. Nagyon egyszerű: veszel egy tököt, olyant válassz, hogy egy kicsit hasonlítson egy hintóhoz...

LAJOS: Ah! Megint micsoda gondolat! Édes szívem, nem mondanád meg, mit kezdjünk a te hintóiddal?

VIVIANN: Jó, lemondok róla, Ha jobban örülsz neki, akkor mondjuk varázsolok neked egy kínai pagodát ebből a II. Henrik stílusú kárpitozott székből.

LAJOS: Vedd tudomásul végre, hogy fütyülök a kínai pagodádra is! Egy tükörtojást szeretnék, egy tojást, melyet a konyhában készítettél! *(Hosszabb hallgatás után.)* Egyébként, az ég szerelmére, felhagyhatnál ezekkel a varázslatokkal. Hétfőn délelőtt is mit csináltál? A házmesterből kis zöld egeret!...

VIVIANN: És? Nem volt aranyos a kis zöld egér?

LAJOS: Ó, nagyon aranyos volt. Másnapig. Akkor varázsoltad angoramacskává a háziurat, melyből kifolyólag a háziúr elfogta és felfalta a zöld egeret. Szóval szeretném, ha nem kellene ilyen históriákat hallani magam körül. *(Idegesen le akar ülni.)*

VIVIANN *(felkiált):* Ne oda ülj! Egy másik székre ülj!

LAJOS: Mi baj van ezzel a székkel?

VIVIANN: Ez a szék a lyoni bankház pénzbeszedője. Épp az imént jött valami számlával. Nem volt nálam elég pénz, hát ezért...

LAJOS: Ezért átváltoztattad II. Henrik stílusú kárpitozott székké. *(Felcsattan.)* És ha egyszer egy nyers tojást próbálnál átváltoztatni tükörtojássá?

VIVIANN: Nem tudod megérteni, hogy nincs érzékem a konyhához!

LAJOS *(letargikusan):* Ne beszéljünk tovább erről, hozd a salátáidat! Legalább velem csinálj valamit, hogy ne utáljam annyira az örökös salátáidat!

VIVIANN: Ez igazán könnyű, szívem! *(Varázspálcájával férjét nyúllá varázsolja, ketrecet is hozzá.)*

*

Hanem a konyhához továbbra sem volt semmi érzéke...

(Franciából ford.: S. P.)

A főnök bizalmasa

Szür-Szabó József rajza

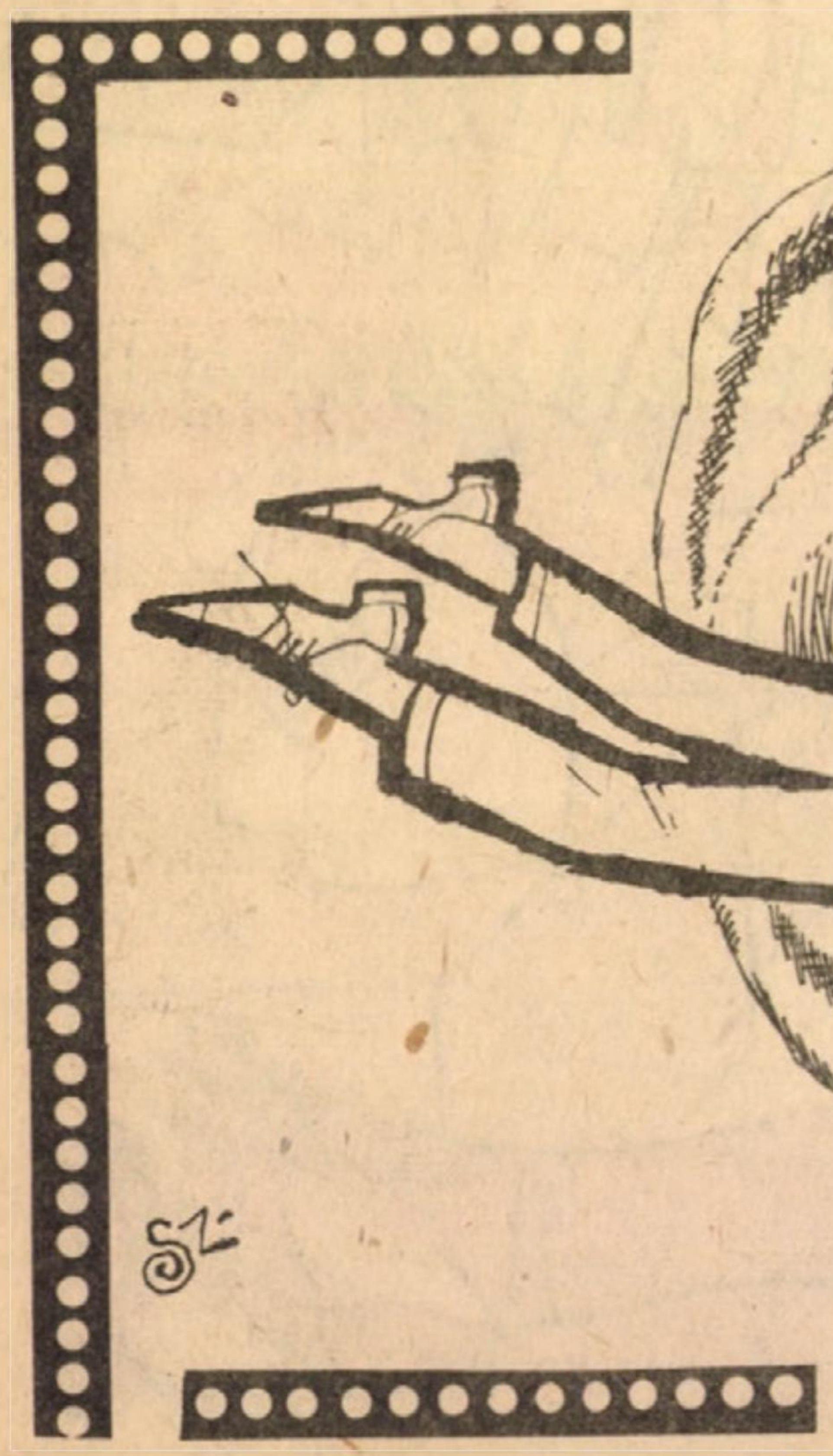

A HÁZASSÁGOK A BANKBAN KÖTTETNEK...

A világ közvéleménye megnyugodva értesült, hogy a két híres filmcsillag, Miss Liz Taylor (Cleopatra) és Mr. Richard Burton (Antonius) rövidesen házasságot köt, amint Liz el tud válni Eddietől, a férjétől. De Mr. Eddie Fisher hír szerint a válásáért magas összeget követel. Ezt a hírt maga Mr. Fisher, az ismert dalénekes így cáfolta meg:

— Nem igaz! Egy centet sem követelek!

— Ez igaz — tette hozzá a nyilatkozathoz Miss Taylor —, egy centet nem, csak egymillió dollárt.

Szegény Liz álmodozó, idealista, naiv lélek. Már az ötödik férjénél tart és még mindig nem tanult...

Olcsó, de előkelő vendéglő

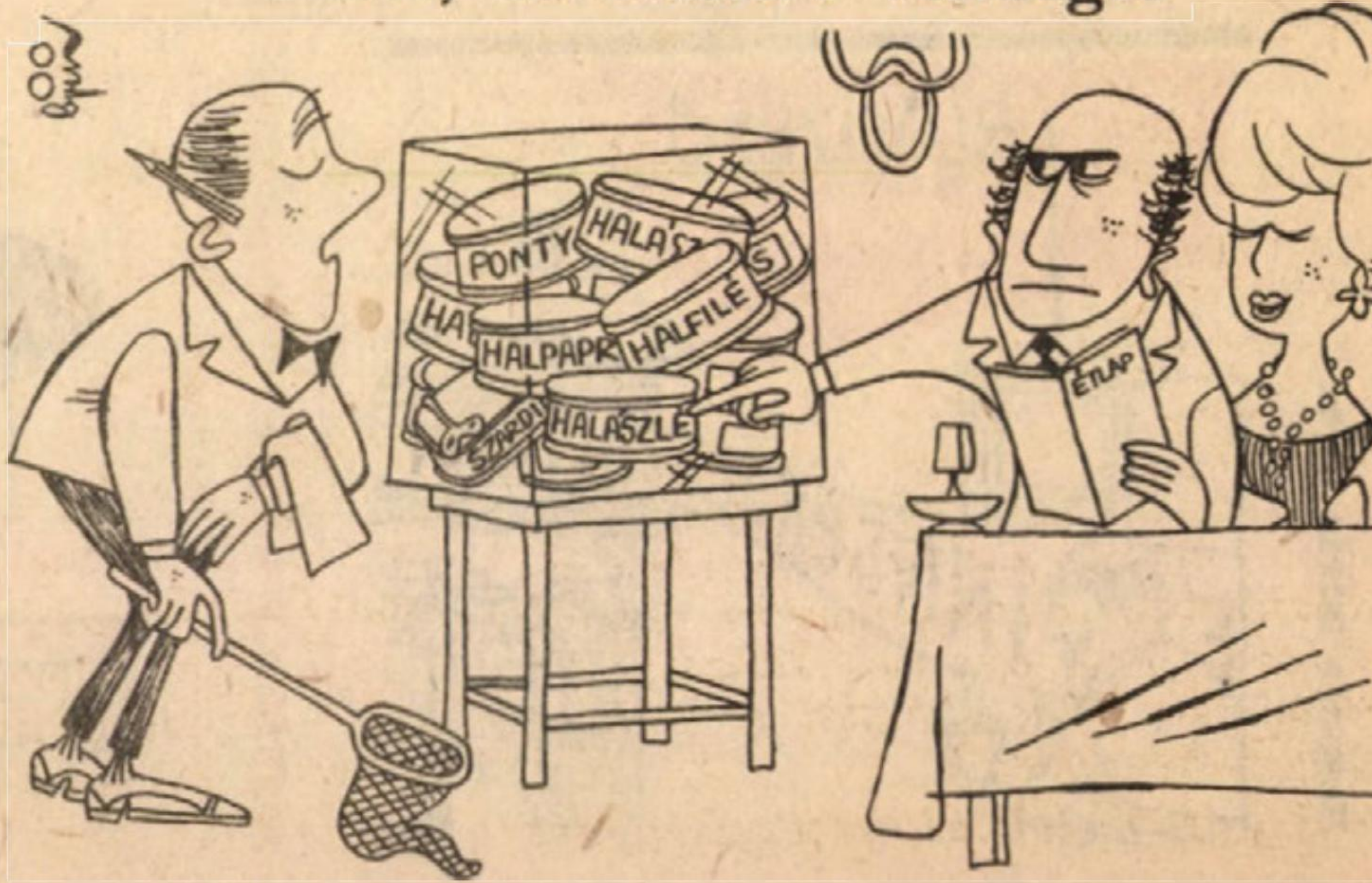

A CUKOR

A dolog megértéséhez először is el kell mondanom, hogyan és miért rontottuk el az üteg lovait. Amikor a harmincas évek elején katonai szolgálatot teljesítettem, megütődve tapasztaltam, hogy feljebbvalóim nem mind humanisták. Nem hallgathatom el, hogy jócskán volt közöttük minden finomságot nélkülöző, modortalan, sőt rosszhiszemű személyiség. Aki azt remélte, hogy katonai szolgálata alatt választékos modorra, lelki finomságra tesz szert, az súlyosan csalódott. Ez a csalódás az én optimizmusomat is kikezdte, szívemet megkeményítette.

Különösen egy hivatásos tűzmester mutatkozott rosszindulatúnak. A nevét már elfelejtettem, de gesztusait, „kitolásait" nem. Hozzá tartoztak mint fogatos altiszthez az üteg lovai. Élet és halál ura volt az istállóban. A lovakat szerette, az embereket kevésbé, az újoncokat megvetette. Ekkor elhatároztuk, hogy bosszút állunk rajta. A bosszú alantas, de nem kellemetlen érzés. Úgy véltük, a legokosabb, ha odaütünk, ahol a legjobban fáj neki. Elrontjuk a lovakat!

Ehhez a bosszúhoz nem kellett sem köpeny, sem tőr, sem méreg, csak cukor. Sok cukor. Haditervünk egyszerű volt. Ha valamelyik ló kirúgott, ágaskodott, akkor cukrot adtunk neki. Minél vadabbul, minél szilajabbul, minél fegyelmezetlenebbül viselkedett a ló, annál több cukrot kapott. Ha harapott, akkor egyenesen elhalmoztuk cukorral. A tűzmester nem tudta elképzelni, mi történt a lovaival, mitől bolondultak meg. Az üteg egykor fegyelmezett, jól iskolázott lovai vadul rugdaltak, ágaskodtak, kecskebakszerű mozgásokat végeztek és haraptak. Cukrot akartak kapni!

Nem egy gyakorlaton, díszszemlén jött rá a lovakra a cukoréhség, s ilyenkor botrány tört ki. Mi pedig, mint az osztó igazság bajnokai, csendben figyeltük a nemezist.

Az esetből különben maradandó élettapasztalatot szűrtem le. Lelkiismeretlen dicsérettel, indokolatlan jutalommal bárkit el lehet rontani. Amikor egy alkalommal különösképpen megharagudtam egy undok költő-ismerősömre, erre a poéta-dúvadra, elhatároztam, hogy nincs többé kímélet. Dicsérni kezdtem minden művét, jelképes cukorral jutalmaztam tehetségtelen ágálásait, verslábainak vad rugdalózásait. Általában csak gratulációkkal érintkeztem vele.

Jól bírta. És egyre rosszabbul írt. Dicséretre áhítozott.

A sok dicséret viszont megváltoztatta kapcsolatunkat. Hálás volt nekem, s egyre ragaszkodóbb baráttá vált. Kedves volt hozzám, megbecsült. Lelkiismeretfurdalásaim támadtak. Egy napon, amikor éppen két legújabb szonettjét olvasta fel nekem, leborulás helyett a vállára tettem a kezemet:

— Barátom, lelkiismeretlenség, sőt ellenséges cselekedet lenne tőlem, ha ezeket a gyenge műveket megdicsérném. Ártanék a fejlődésednek. Neked nem elvtelen dicséretre, nem a hibáid palástolására van szükséged, hanem őszinte, kemény baráti kritikára . . .

Nem folytathattam tovább, mert az illető elvörösödve felállt, majd fojtott hangon így szólt:

— Nagyon csodálkozom rajtad, nincs két órája, hogy valaki gyöngyszemeknek nevezte ezt a két verset, pedig az illető igazán ért hozzá. Na szervusz!

Azóta elfordítja a fejét, ha találkozunk. Rosszindulatú megjegyzéseket tesz rám. Áskálódik ellenem.

Megállj, nyomorult, legközelebb úgy megdicsérlek, hogy arrúl kódulsz!

Feleki László

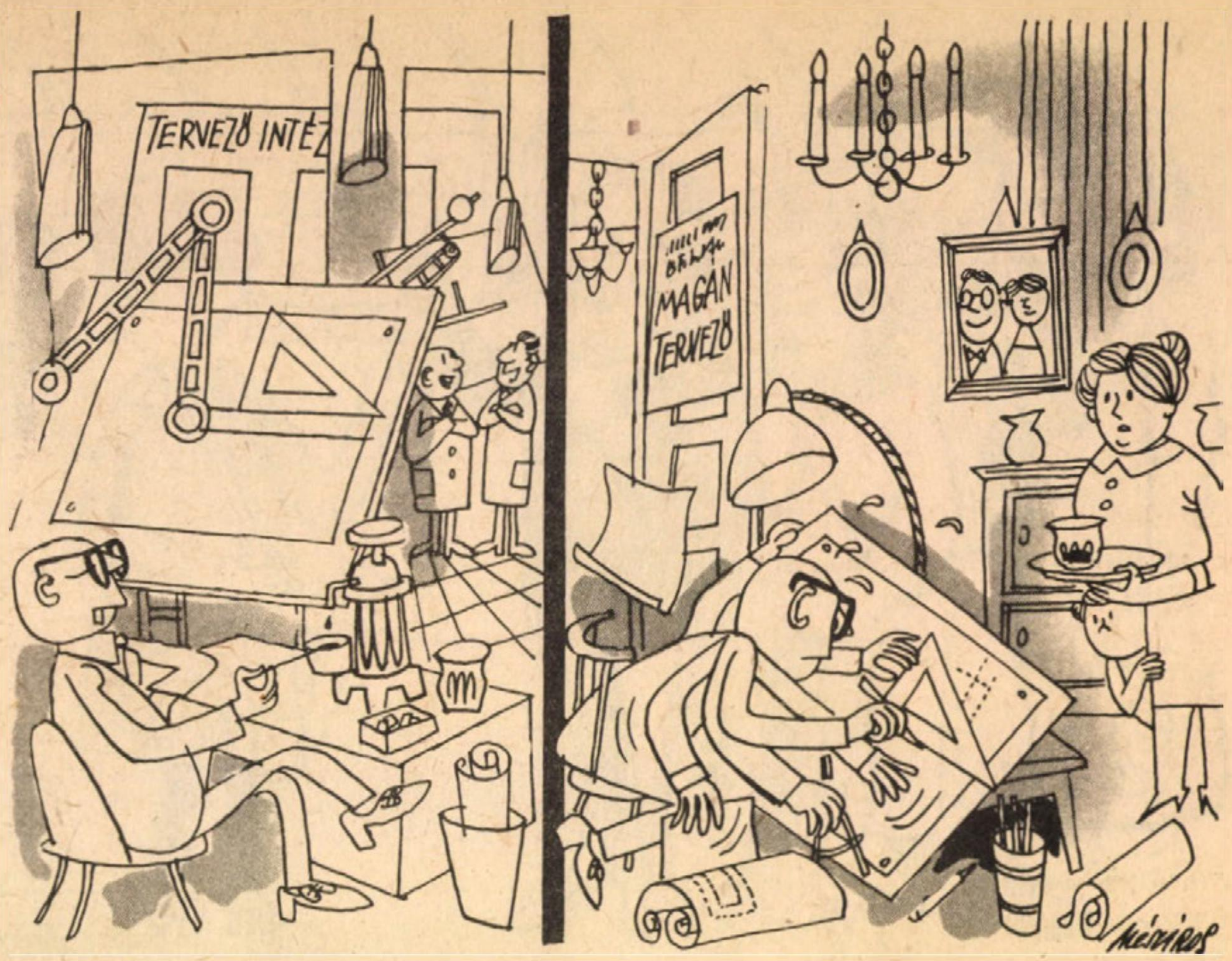

Első műszak **Második műszak**

Egy nemsikerült TV-közvetítés

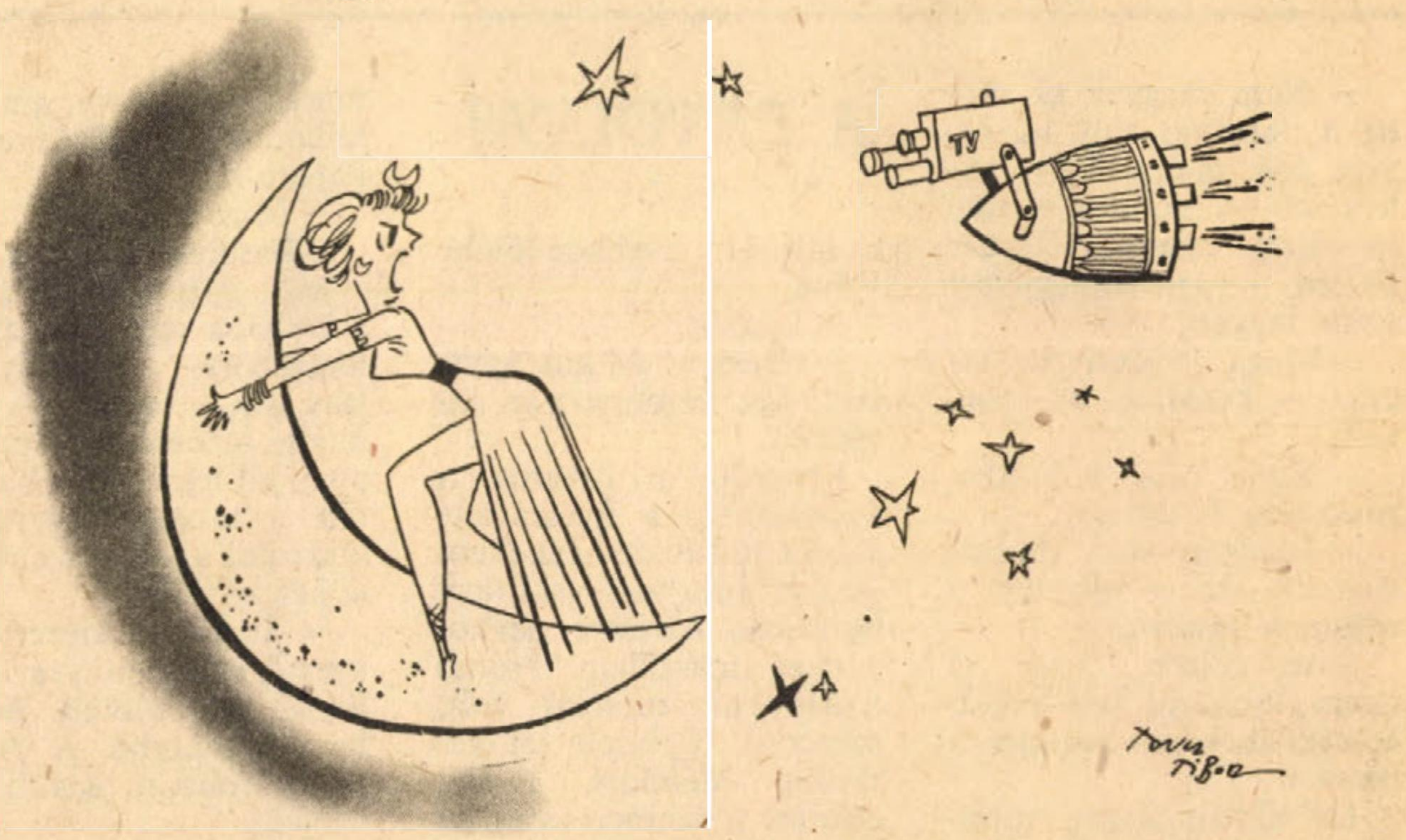

Luna: Ingyen nem hagyom magam lefényképezni.

Sok baj van a vasalódróttal

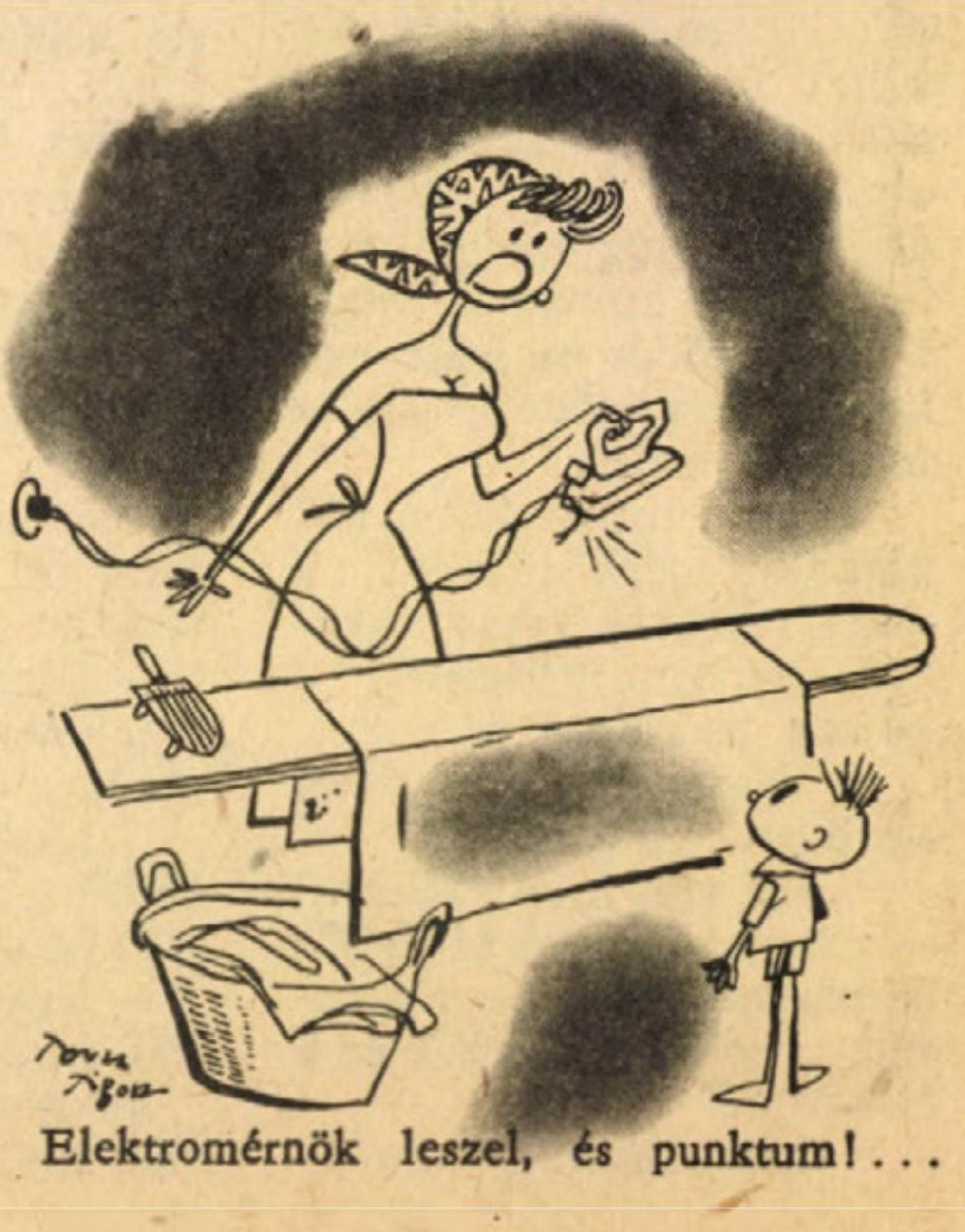

– Elektromérnök leszel, és punktum! . . .

Újra itthon az olimpiai csapat

Mészáros András rajza

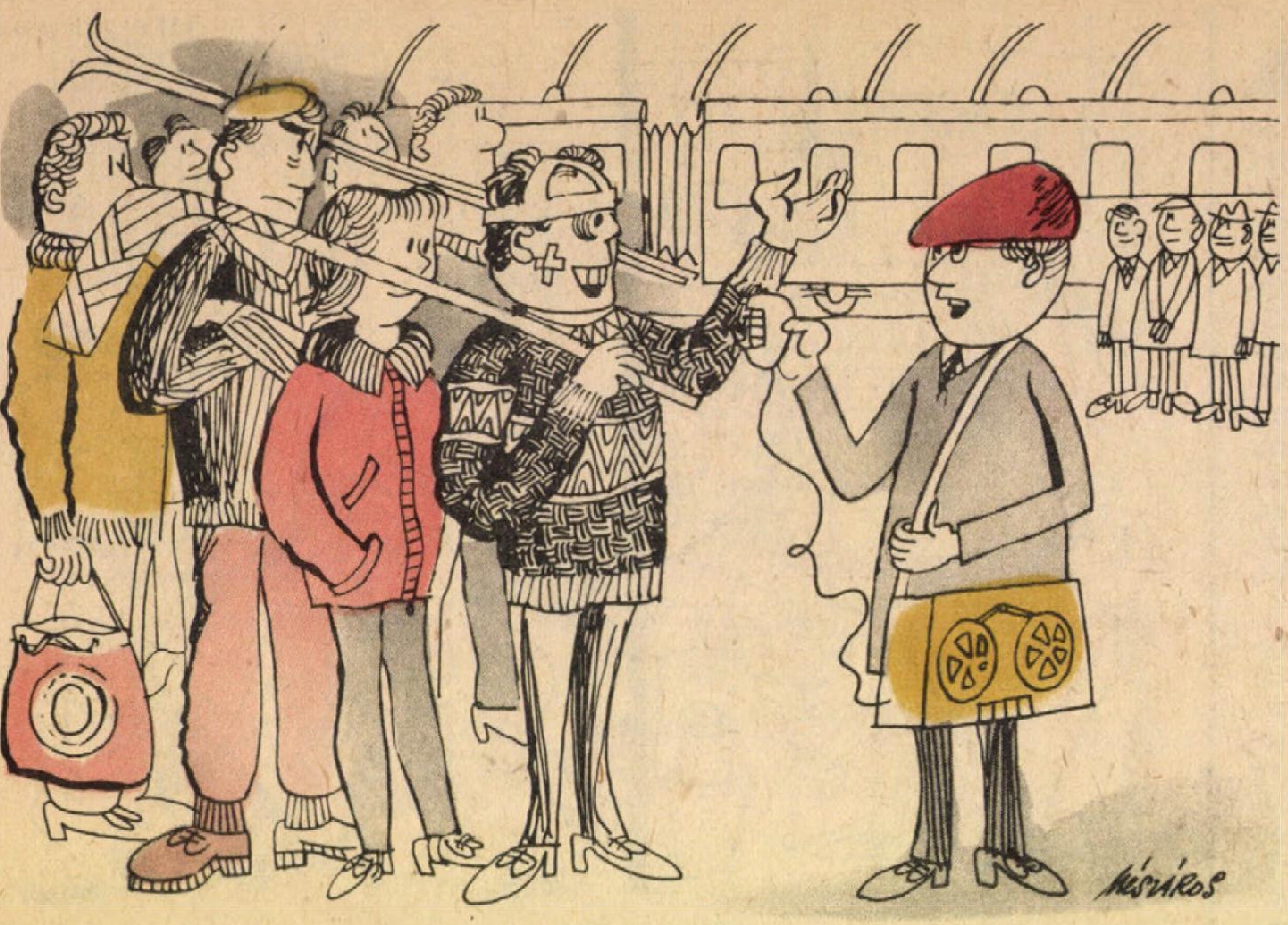

– Mit vártak tőlünk?
– Semmit.
– Nahát! Azt teljesítettük...

A FATOLVAJ

– Nem megyek el többé a napsütés alól, ha ötven fok meleg lesz, akkor se – mondta minap az öreg, csámpás Timár Bálint –, csak mégegyszer nyár legyen!

– Maga is annyira fázik? – kérdezte a tehenes.

– Én-e? Még a lelkiismeretem is didereg.

– Megvan arra magának az oka! – nevetett a tehenek revízora.

Arra célzott, hogy az öreg elől zárni kell a halleluját is, olyan ragadós a marka.

De abban igazat mondott, hogy harapós ez a tél! Kilencedik hete gémberíti a falu népét a 10–15 fokos hideg, éjszakára a jóravalóbb házőrző kutyát is jégeralsóban küldik ki ugatni. A tűzifa kincs lett, a brikett meg csak azon igyekszik, hogy eltömje a kályhacsövet, ahelyett, hogy melegítene. Egyenesen szerencse, hogy a mérgelődés melegít egy kicsit. Mérgelődésre pedig mindig van ok.

Hogy a mennykőbe ne! Hazajön jéghordásból a nagy, dagadt Vitus fuvaros, az orra tulipiros, a bajsza összefagyva.

– Csak itt jó, a sparhét mellett – rikkan.

– Ha van mivel fűteni! – csapkodja a fazékfedőt az asszony. – Ugye, mondtam, rakja kalickába a hasábfát?

– Mér, mi van vele? – trombitál zsebkendőjébe Vitus.

– Lopják.

– Hinnye! Mikor úgyis csak két űrméter van tavaszig?

Kiugrik a fuvaros a konyhából, a kamra elé dobott hasábfát nézi. Nem „rakat”-ban van, csak úgy egymásra fektetve, párhuzamos hosszában. Próbál emlékezni, mennyi volt, mennyit fűrészelt fel vasárnap délelőtt. Hiába erőlteti a szemeit, meg az esze velejét. Annyit lát csak, hogy a fa kevés, jóval kevesebb, mint amennyit szeretne. Szentigaz, lopják a fát.

De ki lehet a tettes? Az udvarban négy család lakik. Sajna, köztük az enyves fogású Timár Bálint. De a fiatal Bélai se várja ki, míg egy szép gyertyántuskó utána szalad, hogy vigye magával. Csermákék rendes népek, sohase loptak. Igen, de sohase is volt ekkora bolond tél, és ilyen kapós a tüzelő.

– Megfogjuk a tolvajt – jelenti ki, mikor visszamegy a konyhába.

– Hogyan? – hitetlenkedik a felesége. – Éccaka vigyázzunk?

– Vigyázzon, aki lop! Mást csinálunk.

Fizetett két fröccsöt a vadőrnek, kapott tőle egy marék puskaport, amit az felbontott töltényekből kapart ki.

– Mire kell, he?

– Fatolvajlás ellen.

Esti sötéttel bevitt a konyhába egy hasábfát, a legszebbet. Tág lyukat fúrt a két végébe. A lyukakba beleszórta a puskaport, jól lenyomkodta. Aztán a muskátli-cserépből kiszedett agyaggal eltömte a két nyílást.

– Érted? – nézett ravaszul az asszonyra. – Ellopja. Felfűrészeli. Berakja a tűzhelybe. A puskapor felrobban. Kisül, ki a tolvaj.

Szombaton avval jött be az udvarról, hogy a hal bekapta a horgot.

– Elvitték? – izgult a felesége.

– Persze, hogy elvitte valaki. A legnehezebb hasáb volt. Most már aztán fülelj – nevetett. – Egyszer csak nagyot szól valaki kályhája.

Vasárnap délelőtt a felesége kihívta a kocsmából.

– Kitől vásálta maga a gyertyánfát?

– Vásáltam? Ki vásál errefelé fát? Nem ösmered a mondást? Aki erdő mellett fázik, az faggyon meg!

– Akkor már értem – mérgelődött az asszony, – hogy miért a mi tűzhelyünket vetette szét a robbanás. Mert maga is lopta azt a fát!

Török Rezső

E heti hirdetéseink

Barátom... ez igen!!!

gyüjtsön autogramot emlékkönyvben!

Asszonyom!
Nem vagyok szemét...

papírért pénzt ad a
MÉH

Idill az SZTK-ban

Néz, csak néz az ifjú költő
fehér köpenyét felöltő
doktornőre: — „Hű, de szép!" —
S míg előtte még pár beteg
receptért remegve rebeg,
költőnk elmereng ekép:

— „Hej, a derék Csokonai
kollégám nem ily prózai
világban élt hajdanán.
Bár e doktornő szebb, mint a
Vitéz szép múzsája, Lilla, —
mégis túlmodern talán . . .

Régente elég volt a lant:
ennek többet ér egy Trabant.
Lilla keblének barokk
halmát zengte a polka, —
e doktornő akkor szép, ha
lábán nylon s tűsarok.

Más hangon szólt rég a strófa!
Költőnk Lillának felrótta
mit tett véle és mikép:
csak ránézett minap este
s egy döféssel megsebezte
ámor-nyíllal a szívét.

. . . Félre, ábránd! Jön a próza:
járuljunk injekcióra.
A doktornő odahív:
ő is fájó döjést művel,
de nem nyíllal, hanem tűvel
ott, hol nem fészkel . . . a szív." —

Bedő István

Öt óra után . . .

Pusztai Pál rajza

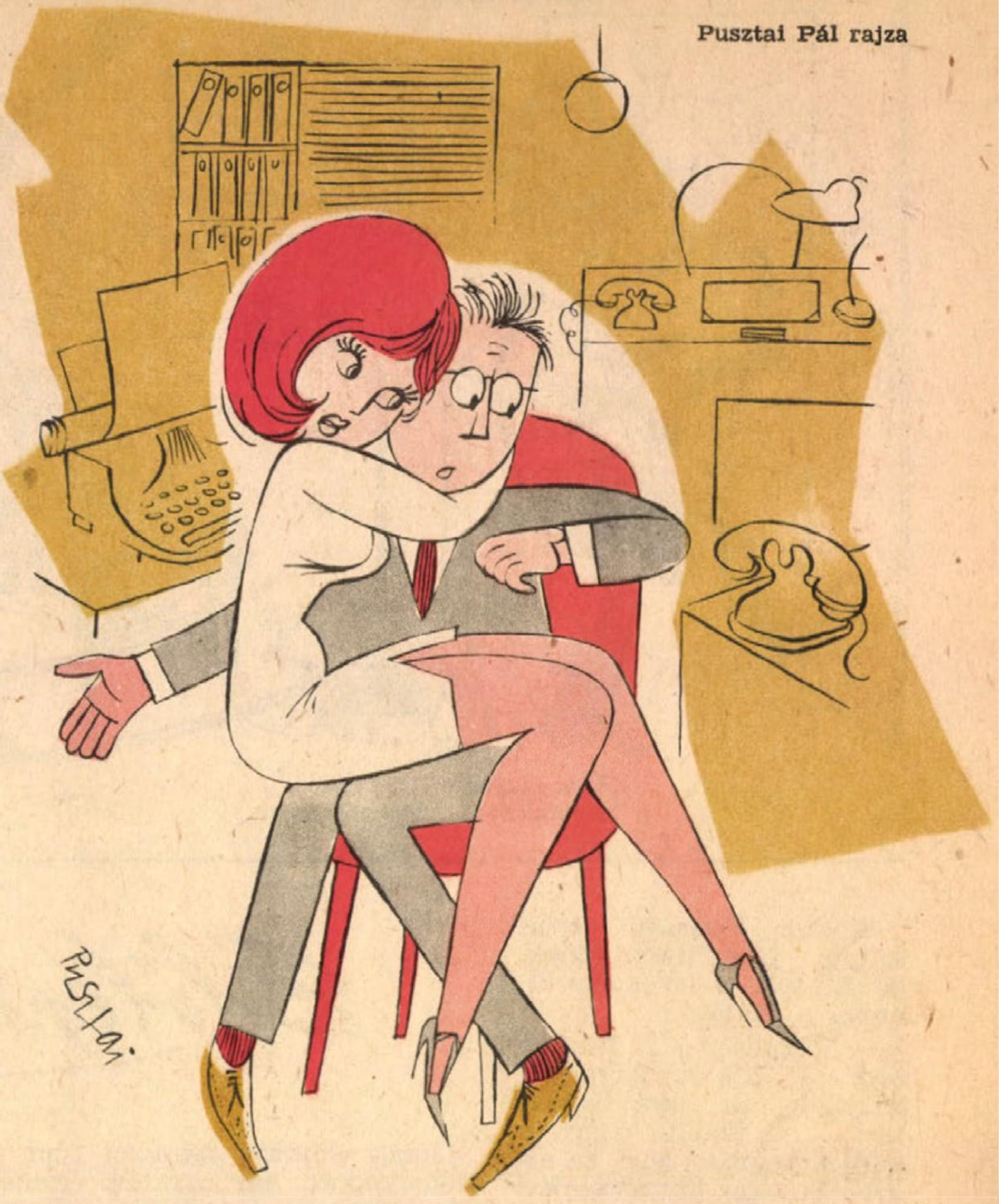

– Sajnos, mennem kell, Mancika, nekem nem engedélyezték a túlórát.

Mi a hadianyag?

Az angol újságok a Kubának szállítandó autóbuszokkal kapcsolatos amerikai felháborodást igyekeznek a humoros oldaláról felfogni. Komolyságot színlelve teszik fel a kérdést, hogy miért hadianyag az angolok által eladott busz, és miért nem hadianyag az amerikaiak által eladott búza. A londoni „Daily Mirror" megállapítja: „A modern hadsereg nem buszon megy háborúba, de kenyeret azt eszik." A „Daily Mail" kijelenti, hogy a kubai lábak kímélésének nincs stratégiai jelentősége. Egy másik vélemény szerint az amerikaiaknak biztosítékokat kellett volna követelniök a gabona békés felhasználására vonatkozólag.

A helyzet magaslatán

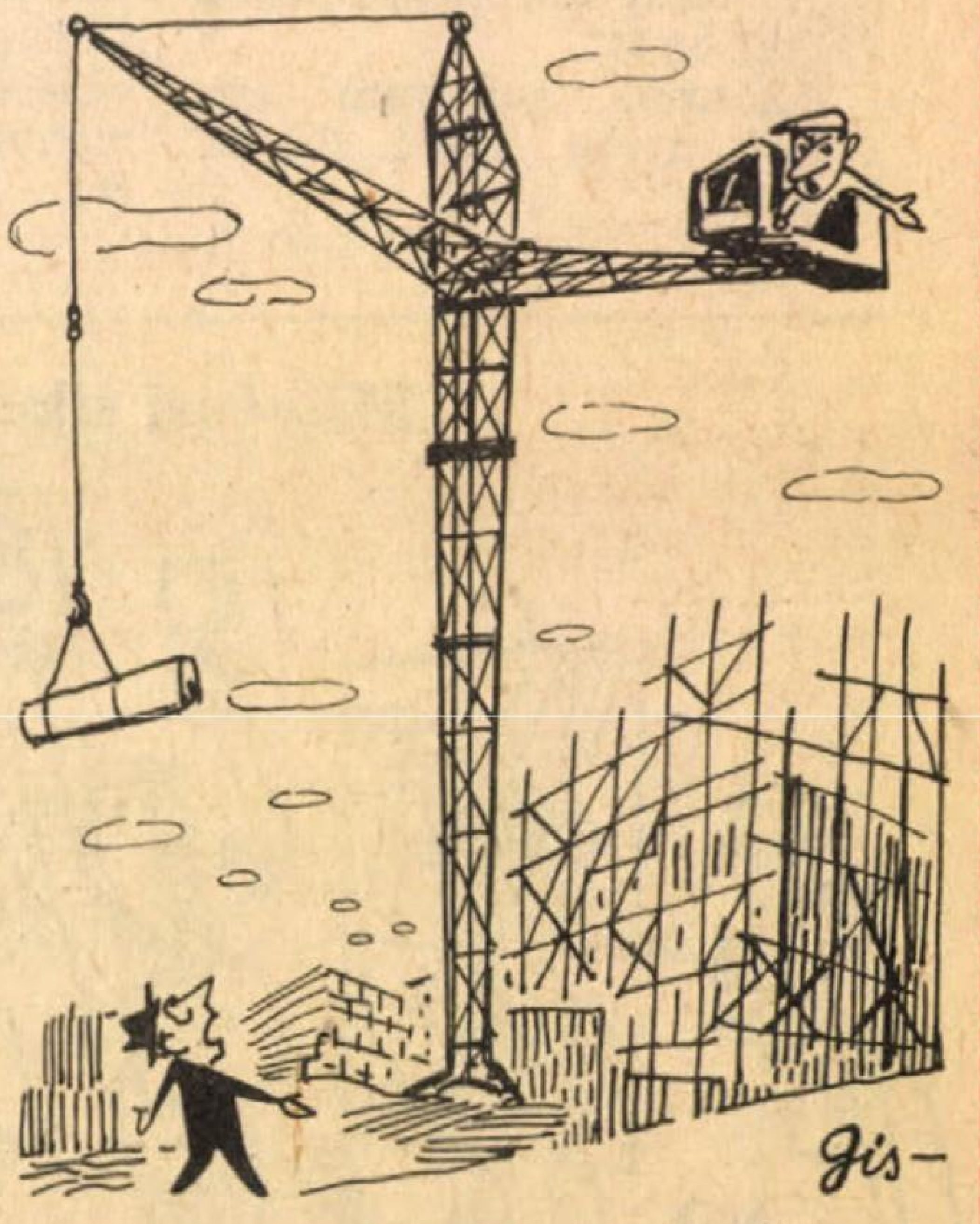

– Hogy kerültél te oda?
– Alacsonyabb beosztásba helyeztek . . .

Mi ez?

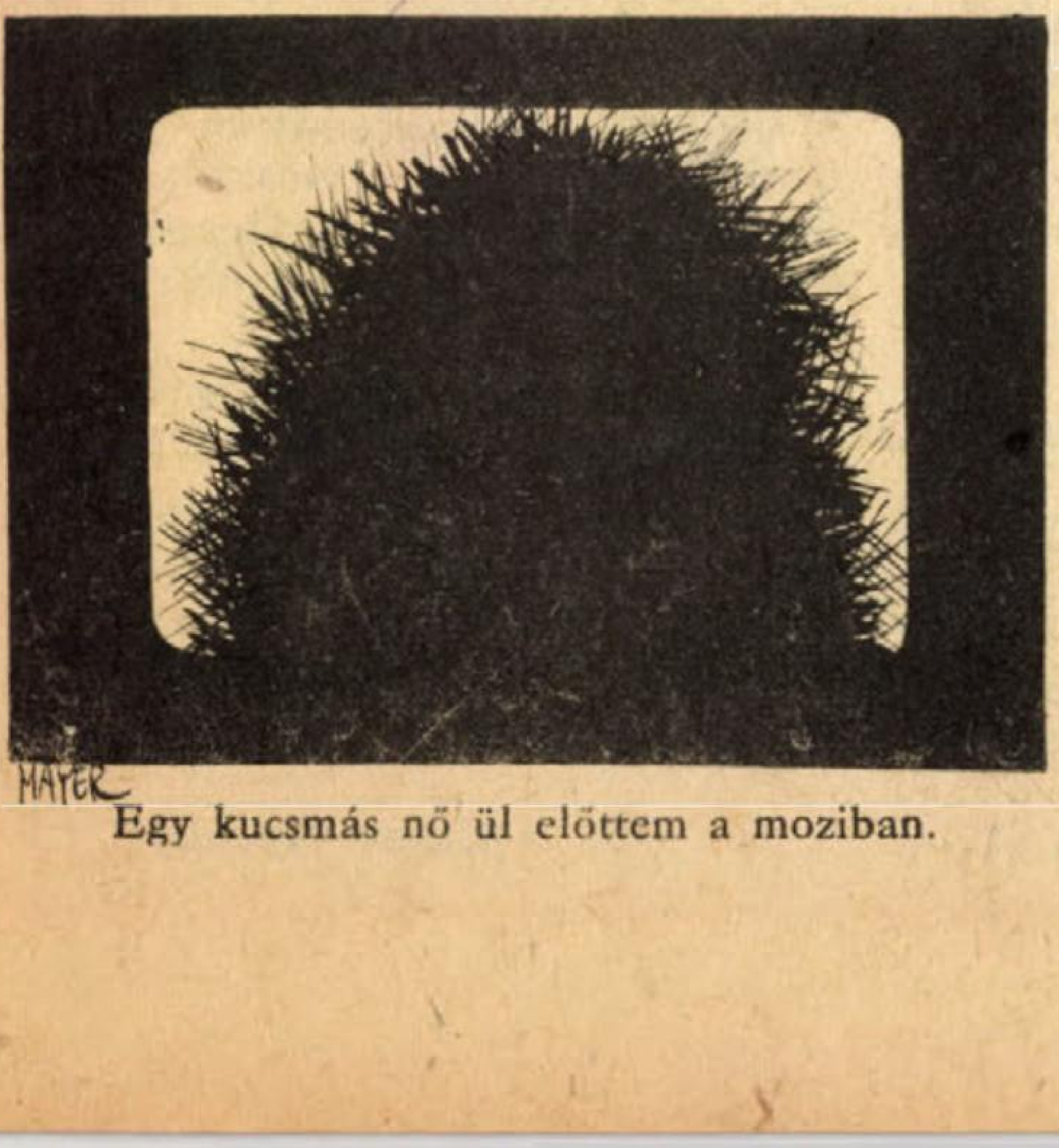

Egy kucsmás nő ül előttem a moziban.

Előregyártott elem

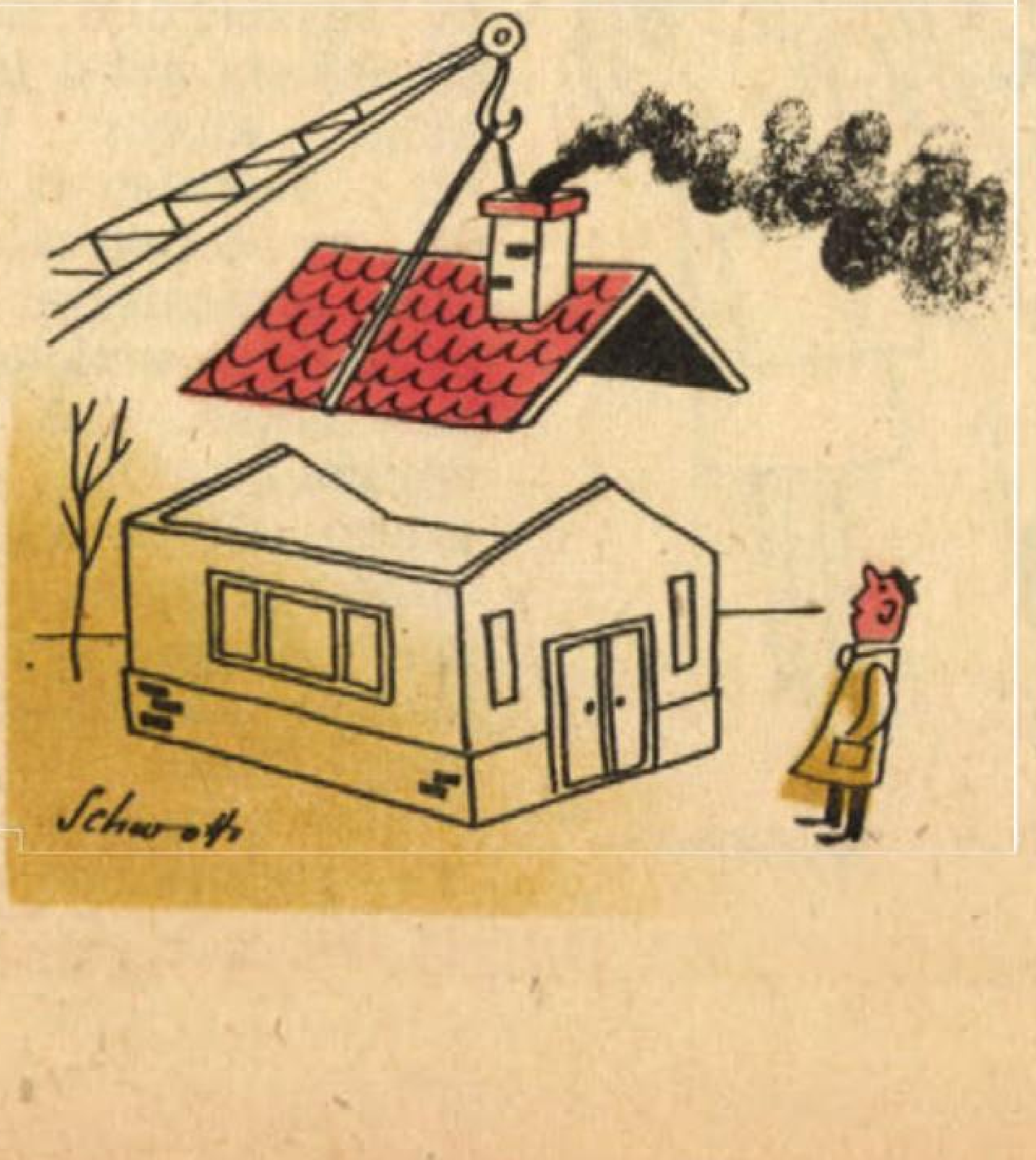

Texasi diák

Vasvári Anna rajza

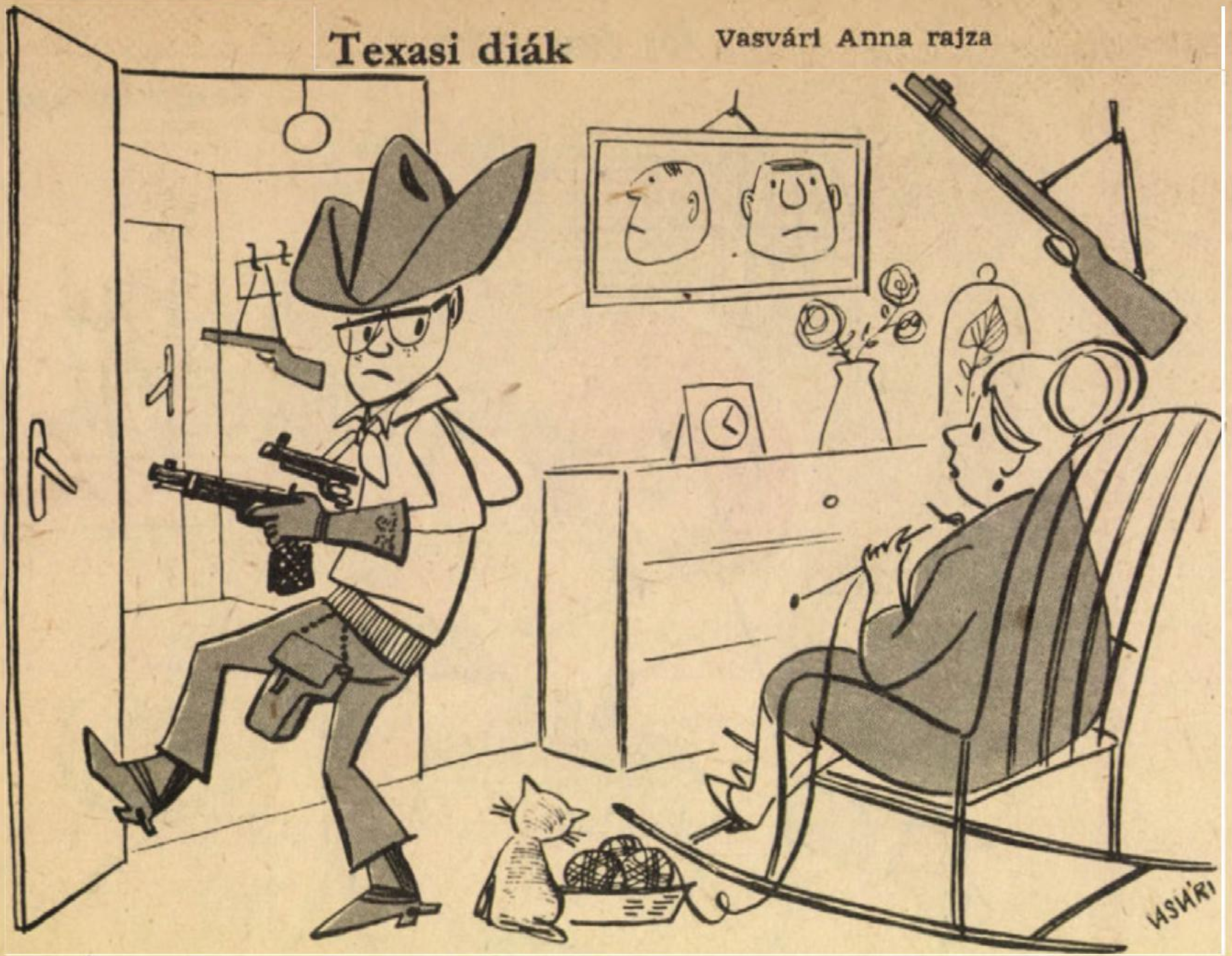

– Hova mégy?
– Megvédem a disszertációmat...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

B. Ödön, Karcag. — Á. Ferenc, Szerencs. — A. András, Bp., XI., Breznő köz. — B. Mihály, Bp., VIII., Sárkány u. — B. Pál, Székesfehérvár. — P. Róbert, Bp., XIV., Karcag u. — Z. Ilona, Bp., VI., Délibáb u. — T. Károly, Bp., VIII., Biró Lajos u. — K. Lajos, Bp., III., Emőd u. — F. Mária, Bp., XI., Eszék u. — H. László, Bp., XV., Gergely u. — F. Aurél, Gyula. — B. András, Jászberény. — N. I. Kaposvár. — V. József, Harkány. — H. Mihály, Lőkösháza. — H. András, Miskolc. — K. J. Kecskemét. — Sz. Péter, Bp., VI., Benczur u. — V. J.-né, Bp., VIII., Koltói Anna u. — S. Ignác, Sopron. — V. J.-né, Bp., IX., Ráday u. — — D. Nándor, Bp., III. Pacsirta u. — Sz. Árpád, Balatonfüred. — H. Ferenc, Szerencs. — P. János, Bp., XIV. — D. Sándor, Debrecen. — K. Sándor, Levice, CSSR. — V. T.-né, Bp., VIII., Koltói Anna u. — S. Károly, Szolnok. — K. György, Érd. — N. J.-né, Bp., XI., Társ u. — L. Sándor, Békéscsaba. — Gy. Ferenc, Bp., Anker köz.

Előléptetés

Először Verpelétit javasoltam főosztályvezetőnek, de Lipták, a főnököm, elhúzta a száját.

— Verpeléti?... Inkább nem... Tudom, hogy jól dolgozik, de nem szeretem... Ő közölte velem a múlt hónapban, hogy az ellenőrök nagy disznóságokat fedeztek fel a raktárban... Még most is magam előtt látom vizenyős szemét, a nagy krumpli orrát... Brrr!... A hangja még most is a fülemben cseng... Brrr!... Disznóóóóóságokat fedeztek fel... Így mondta, elnyújtott, sipító hangon... Nem, nem szeretem, inkább valaki mást.

Azonnal mondtam egy másik nevet. Szabó. Ez az! Szabó!

Lipták lehunyt szemmel gondolkodott egy darabig, aztán fintorogva így szólt:

— Miért pont a Szabó?... Ki nem állhatom azt a fickót...

— Igazán nagyon rendes ember — vetettem közbe.

— Ki nem állhatom. Tegnap bent volt nálam, jelentette, hogy nem tudjuk teljesíteni a készárú-tervet... Olyan szívdobogást okozott nekem, hogy azt hittem, menten lefordulok a székről... Ma éjjel nem is tudtam aludni miatta... Látta volna, hogy milyen bőbeszédűen taglalta a lemaradás okait... Csak taglalt, csak taglalt, bele a képembe, és kimutatásokat dugott az orrom alá... Nem kell... Idegesít... Inkább valaki mást...

— Mi a véleménye Kárpátiról?

— Melyikről? A hosszú Kárpátiról? Nem! Mindenkit inkább, de őt nem!

— Remek munkaerő... Kitűnő szervező... Én igazán csak a legjobbakat...

— Nem — rázkódott össze Lipták. — Őt nem! — ismét összerázkódott. — Őt nem...

Csodálkozva, értetlenül néztem rá. Főnököm csecsemő — arcán méla undor tükröződött, mintha valami keserű orvosságot kellett volna lenyelnie.

— Nem tudom elfelejteni, egyszerűen nem tudom elfelejteni azt a jelenetet... Maga akkor nem volt itt... Beszámolt nekem arról, az értekezletről, amelyen a miniszter elrettentő példaként emlegette a vállalatunkat... A félévi tervünket... Úgy jött be az ajtón, mint egy árnyék, mint egy gyászhuszár, mint egy dögkeselyű... Már amikor ránéztem, tudtam, hogy kínos dolgokat fog mondani nekem...

— Helyettem ment el — dadogtam. — Szívességből... Megkértem rá...

— Ismerem én az ilyen alakokat. Higgye el, Kárpáti azért vállalkozott rá, hogy elmegy arra az értekezletre, mert tudta, illetve érezte, hogy a miniszter le fog tolni minket... Az ilyenek szagot kapnak... Az ilyeneknek öröm, ha megkaparinthatnak egy rossz hírt, ha közölhetik valakivel... Bizonyisten félek tőle... Mások mindig tudnak valami jót mondani, de ő soha... Még egyszer sem számolt be eredményekről, vagy sikerekről... Mindig csak rosszat, rosszat... Nagyon ellenszenves nekem... Lúdbőrzik a hátam, ha megpillantom, s arra gondolok: jaj nekem, már megint mivel fog elkeseríteni?

— Akkor hát ki legyen a főosztályvezető? — kérdeztem tanácstalanul, mert több javaslatom már nem volt.

— Mondok egy nevet. Somos. Somos Ottó. Nagyon szeretem ezt a fiút... Annak idején, amikor kidolgozta a terveket, olyan lelkesen beszélt róluk... Én is egészen fellelkesedtem... Emlékszem, azt mondta: ezek a tervek biztos zálogai lesznek ragyogó jövőnknek...

— De hiszen ezek miatt kaptunk ki a minisztertől!

— Ne is említse — jajdult fel Lipták —, mert azonnal eszembe jut a hosszú Kárpáti azzal a gyászos, savanyú képével... Brrr!

Mikes György

Művészi siker

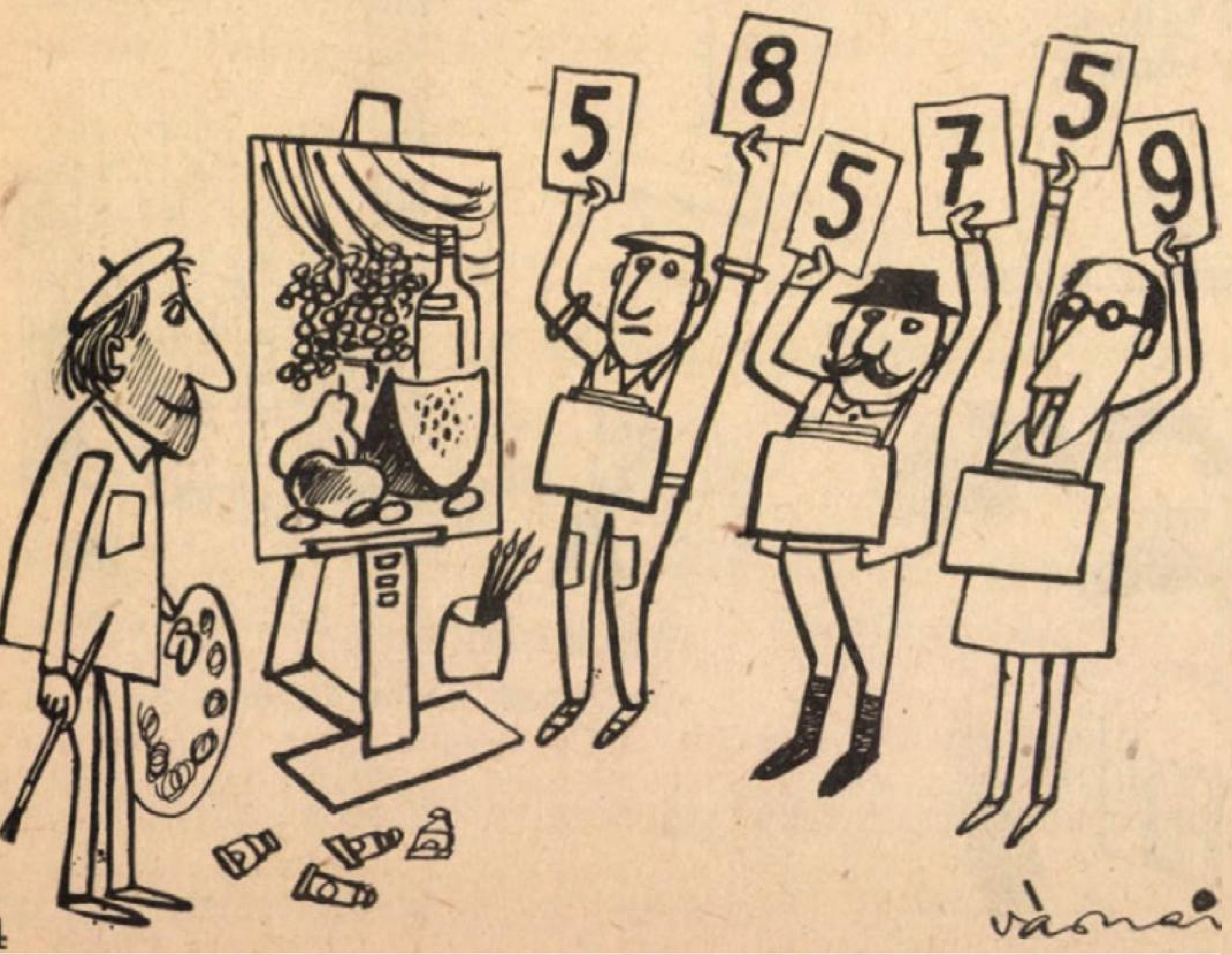

Tegezés

1935 november táján József Attila teljesen pénztelenül és igen nagy gondok között sétált fel és alá Korong-utcai lakásán. Se a pénztelenség, se a gond nem volt nála szokatlan jelenség, de ezen a napon mindkettő különös fájdalmassá vált. Ugyanis József Attila gondját az növelte, az élezte ki, hogy ajándékot szeretett volna venni nevelt leányának, Szántó Évának a születésnapjára, s nem volt miből. Mégis, mikor a kislány betoppant a szobába, hirtelen felderült a költő arca:

— Éva — mondta a leánykának — magát mától kezdve tegezni fogom. Nincs egy vasam sem, tehát a tegezést kapod tőlem ajándékba a születésnapodra. Szervusz.

A kis Éva ragyogó szemmel nézett a költőre. Elkapta a kezét és rajongva kérdezte:

— És Attila bácsi... én is visszategezhetem?

— Várjunk, kislányom — emelte fel ujját Attila —, azzal még várjunk egy kicsit. Azt majd Karácsonyra adom ajándékba.

Békés István
anekdotáskönyvéből

A Külföld HUMORA

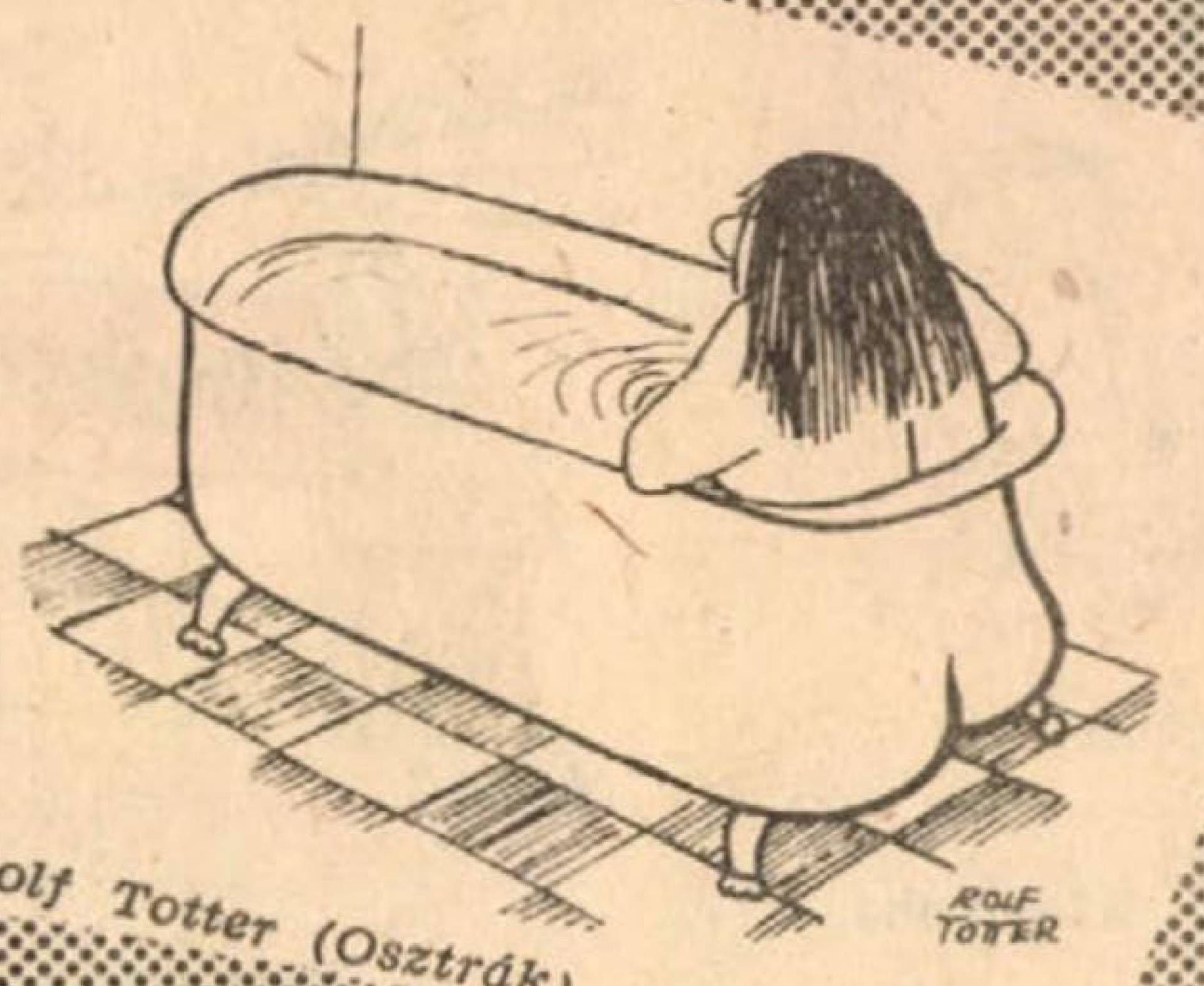

Rolf Totter (Osztrák)

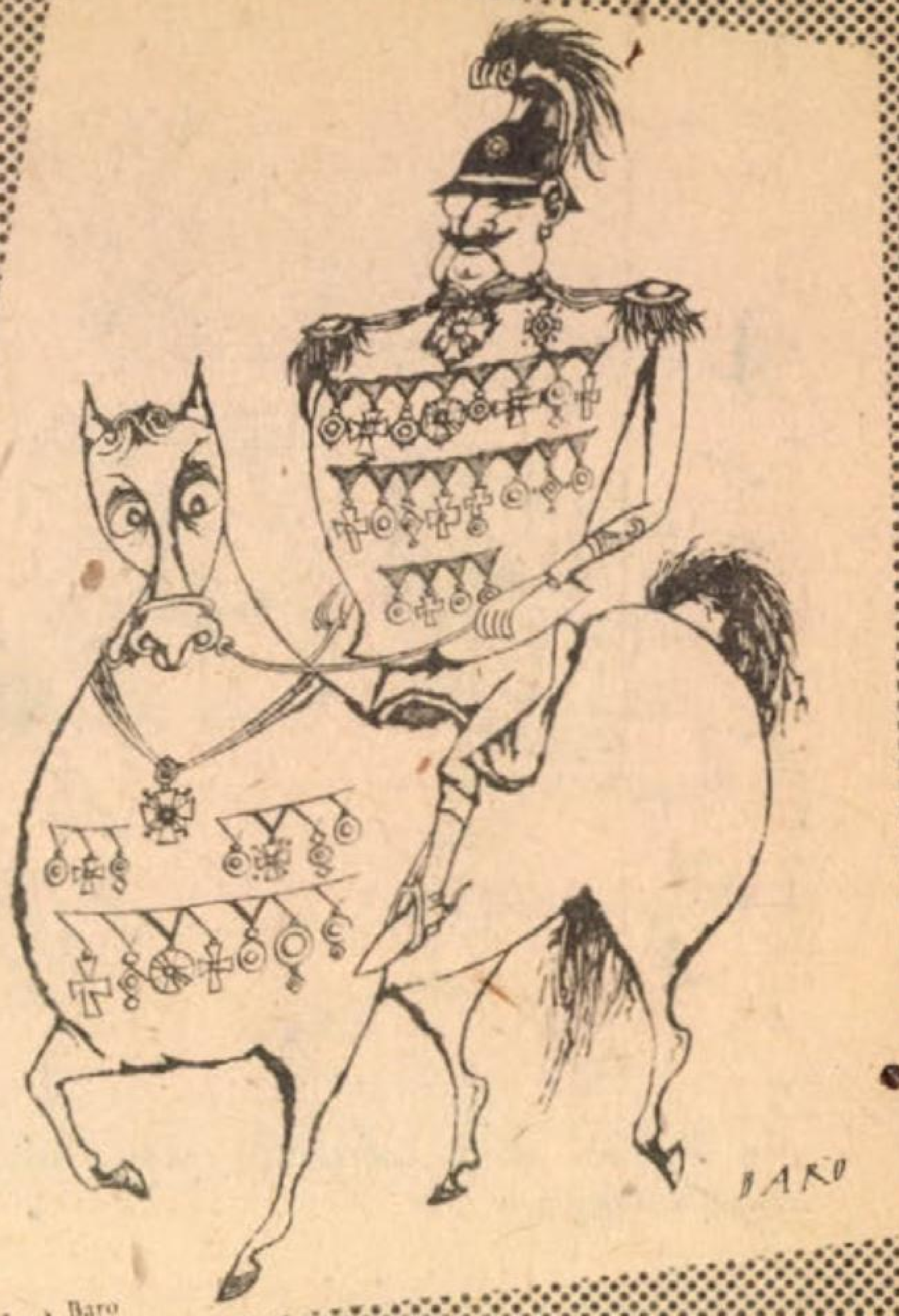

Bari (Dán) Baro

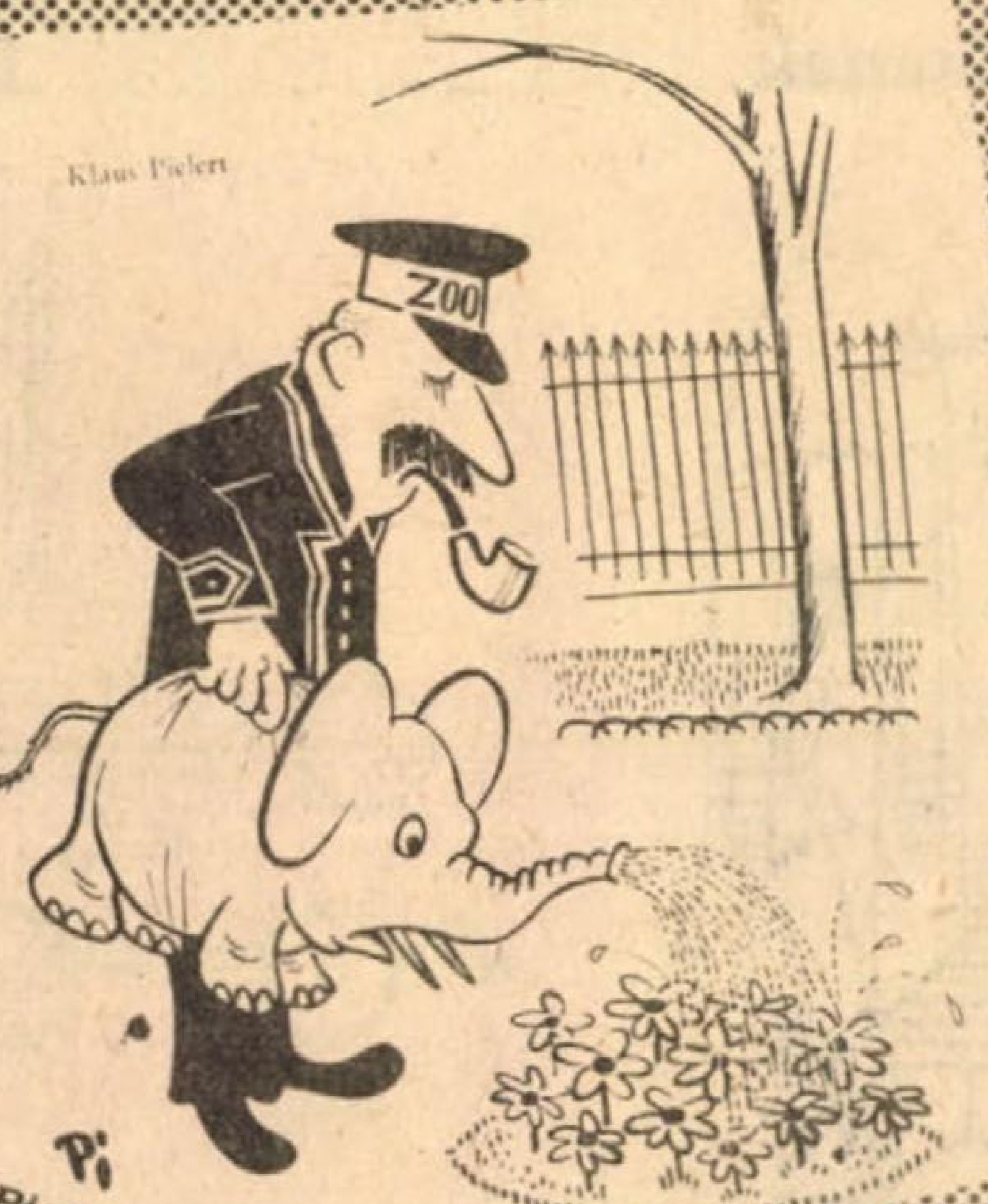

Klaus Piebert (Német)

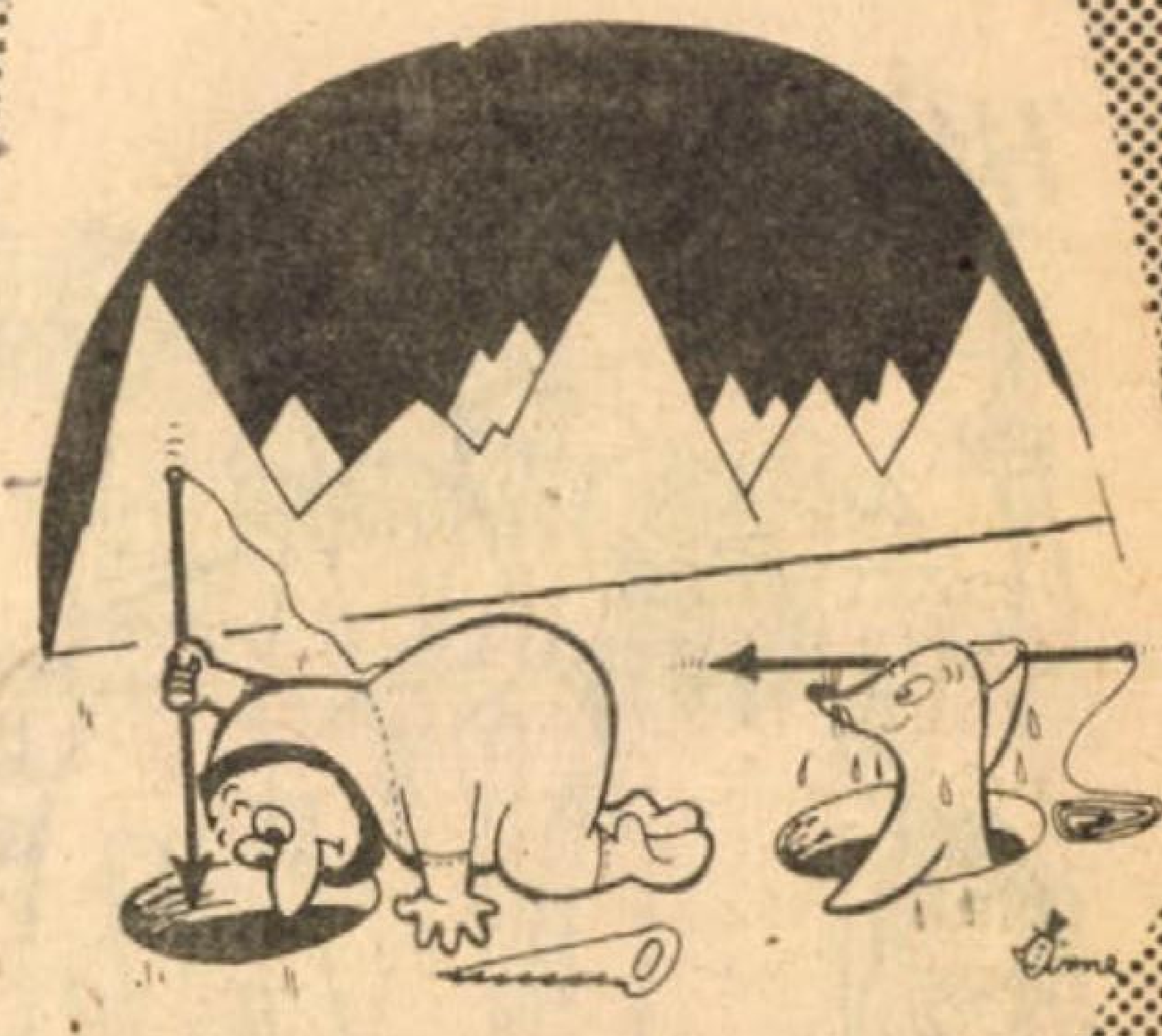

Arne Jorgensen (Dán)

RITKA PÉLDÁNY

Éjjel két óra felé megcsörrent a telefon.

– Jaj nekem, drága mester – zokogta az ismerős női hang –, itt Hodinainé. Csak maga tud rajtam segíteni. Két napja itt állok tehetetlenül. Feldúltam már az egész lakást. Nem találok egy könyvet. Tudja, az a Shakespeare-Breviárium, amit a felesége leemelt a polcról és nézegetett. Tönkre van téve az életem, ha ezt a könyvet nem tudom előkeríteni.

– Nálunk nincs. De most feküdjék szépen le. Holnap majd segítek, kinyomozzuk, hol lehet.

Ott voltam nála a megbeszélt időben. Egyszoba-hallos öröklakás, finom bútorok, szőnyegek, képek, a szoba egyik fala mennyezetig könyv. Innen tűnt el a ritka példány. Sorra vettük, kik jártak a lakásban. Mama, aki csak a konyhában ül le, sógornője, aki csak este jön, televíziót nézni –, amely a hallban van –, de ezek a könyvek őt nem érdeklik.

Hopp, a televízió! Angyaldetektív blődli-logikájával bukkantam rá a nyomra. Miért üres a könyvesfal alsó polca? Mert ott volt a selejt, férje is mondta, ezeket dobja el, vagy adja el.

Eladta? Kinek? Nem emlékszik. De az illető a Boy-vállalattal vitette el a könyveket. Véleményem szerint a selejtek közé került a Shakespeare.

Robogás a Boy-vállalathoz. Helyes volt a feltételezés. Megtaláltuk a megbízó nevét. Sőt, ezután derült ki, hogy az illetőnek telefonja is van. Ki kellett vennem Hodinainé kezéből a telefonkönyvet, úgy reszketett a keze.

A vevő maga jelentkezett, és első szóra azt mondta, ő maga is csodálkozott, hogy ezt a szép könyvet selejtbe tették, de hát...

Nem tudom, mit mondott még. Hodinainé átölelt és zokogott.

Taxi. Újpest, ott is a perem, de mit számít a pénz, Shakespeare-ért robogunk. A vevő, kicsi, vékony és rövidlátó emberke, a csengetésre – úgylátszik, ott várt az előszobában – azonnal kinyitotta az ajtót. Kezében volt a könyv. Szattyánbőrbe kötve a Shakespeare-Breviárium. Megjelent a Világirodalom Könyvkiadónál, 1924-ben. Alexander Bernát előszavával.

Hodinainé ajkát elhagyta a nagy sikoly, mikor meglátta a könyvet. Nekiugrott, sebes ujjakkal lapozott és az ötvenedik oldalról visszalapozva, a 49-ik oldalon megtalálta azt, amit keresett.

Ez állt ott, golyóstollal bejegyezve:

Macsuga Sándorné, Rákospalota, Külső Szőlő sor 147.

Hodinainé a melléhez szorította a könyvet és sírt.

– Mi ez? – kérdeztem.

Alig tudott beszélni:

– Egy ta-ka-rí-tó-nő címe... A barátnőmtől kaptam, mielőtt kivándorolt...

Visszafelé az úton, a taxiban jutott eszembe, hogy Hodinainé otthagyta a ritka könyv-példányt, de amikor szóltam neki, így kiáltott fel:

– Mit érdekel!... Kiírtam belőle a címet!

Boross Elemér

Az utolsó analfabéta

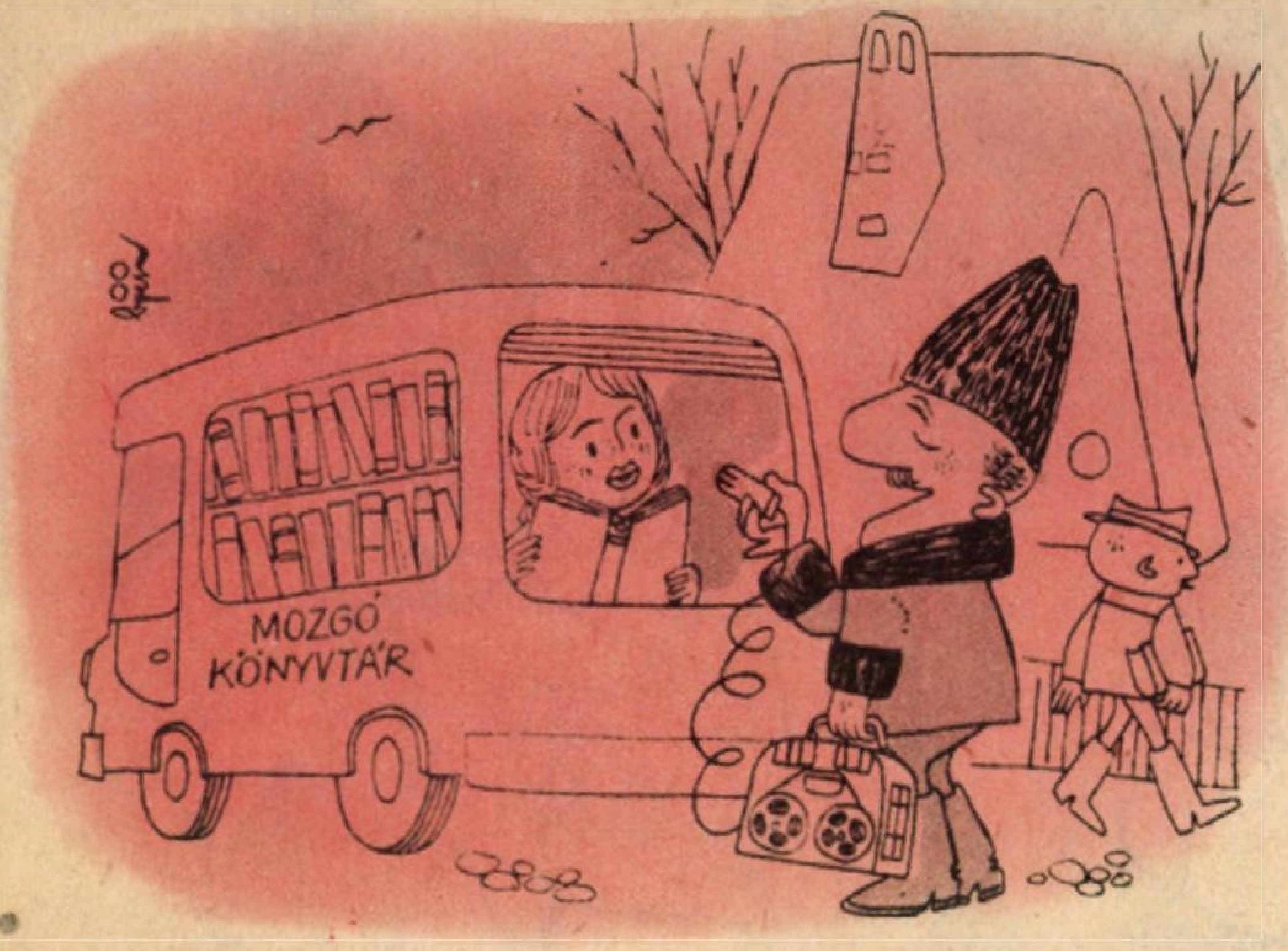

– Valami szép szerelmesregényt olvasson ide a magnómba, kisasszonykám …

Nagyvonalúság

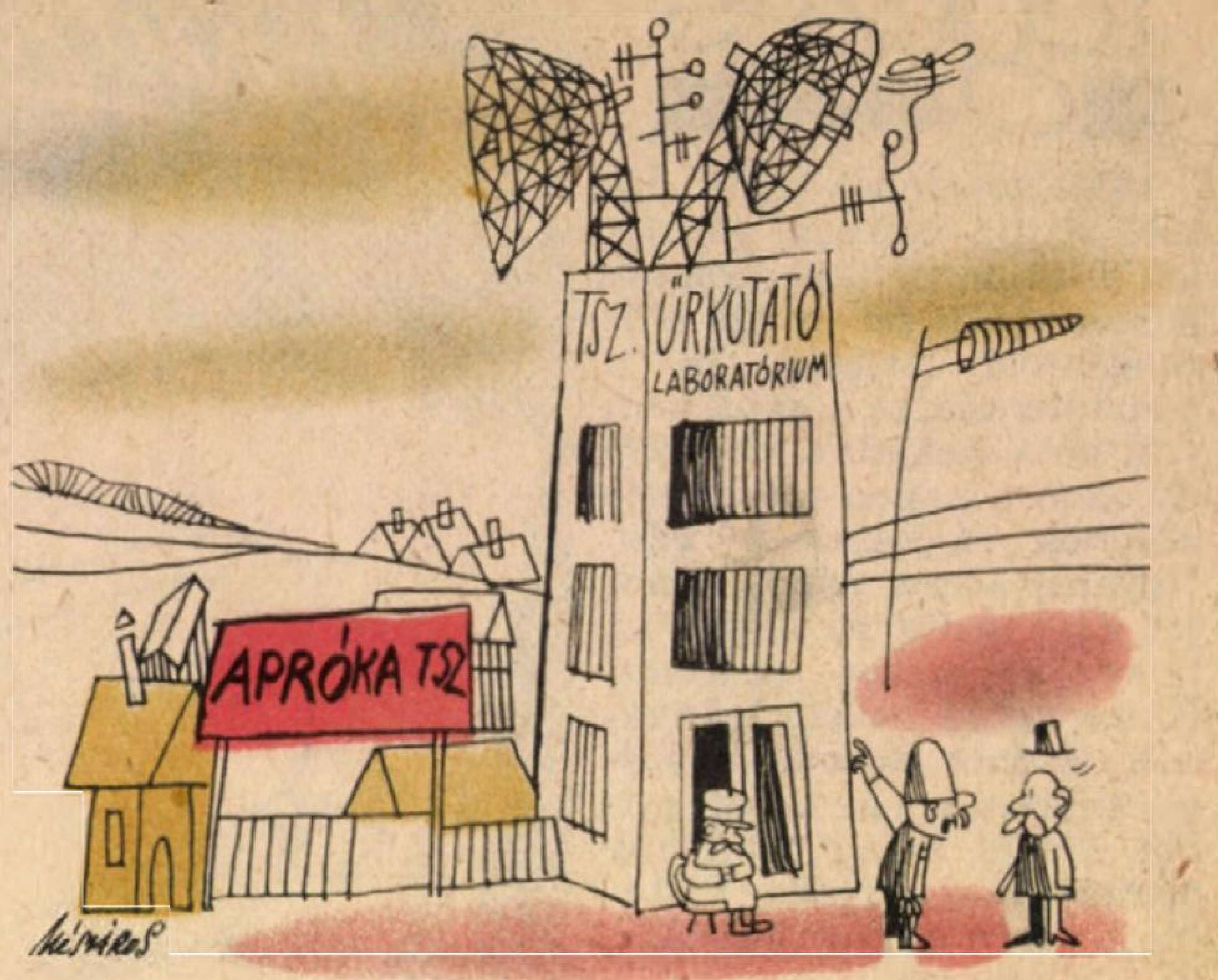

– Elég nehezen kaptunk rá pénzt, de kiharcoltuk!

Kalauz nélküli villamosokat indítanak

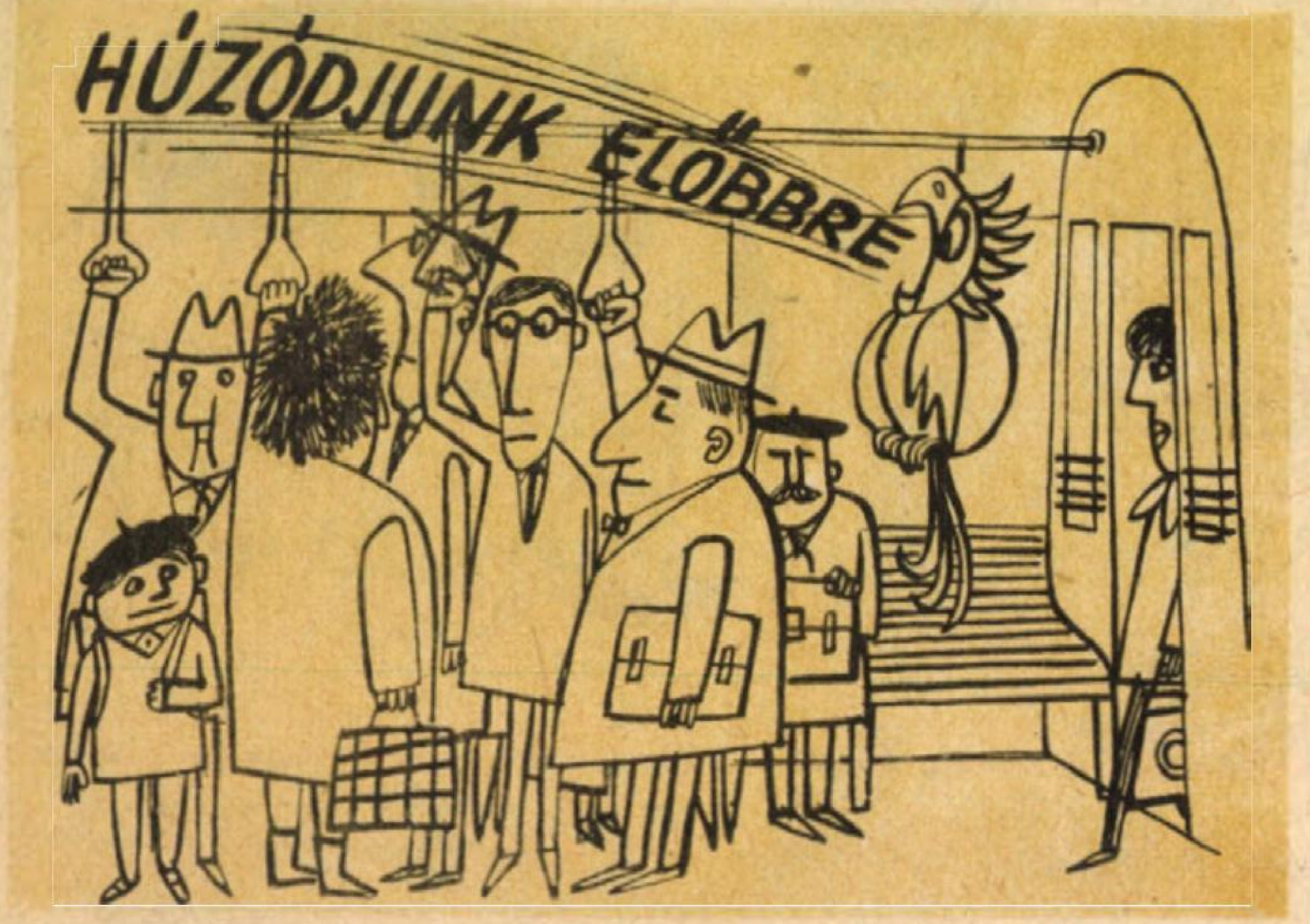

Békebeli reflexek

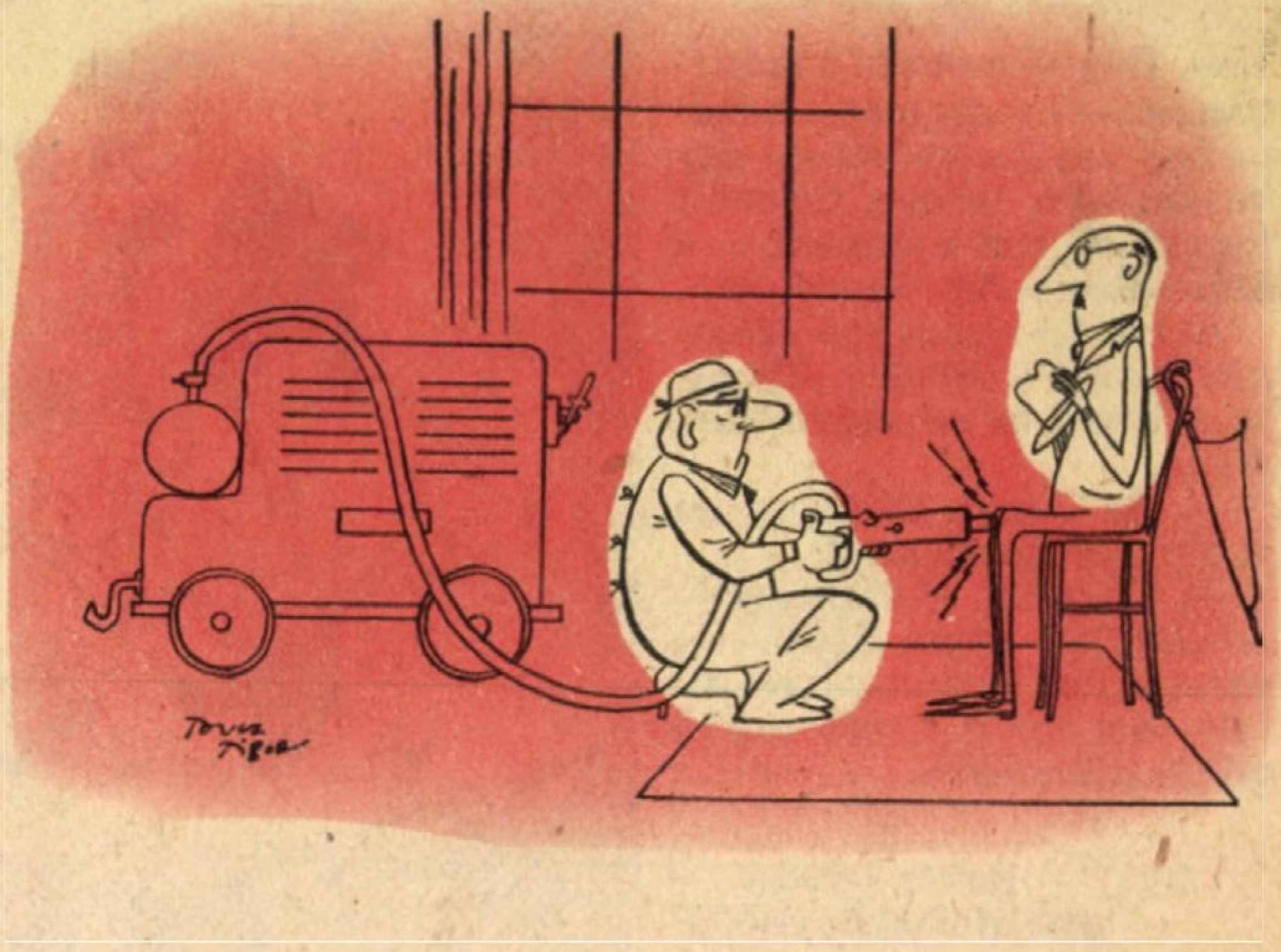

Egy mozinéző töprengése

Cartouche, Mandrin, Schinder Hannes,
S ráadásul Jánosik…
A közönség ül, csupán néz,
És azt hiszi, álmodik.

Kitolt szemek, kifolyt belek,
Bitó, deres, kaloda,
Minden ízünk beléremeg,
S nem tudjuk, ki kicsoda.

Egy hős? Kettő? Avagy négy ez,
Kit a vásznon mutatnak,
S ki fütykössel új törvényt tesz,
Míg az urak mulatnak.

Jesse James volt közös ősük
És Fanfan, a Tulipán.
Közös mese, közös hősök,
– Ennyi közös butít ám!

Nézzük Cartouche-t, látjuk Mandrint,
Jánosik jön a hegyre –
Egyszerre csak Hannes van fent,
S ki tudja, hogy ki megy le?

Mi lesz itt, ha ezt a sablont
Minálunk is követik,
S példaképül Rózsa Sándort,
Sobri Jóskát vetítik?

Vágtat Sobri, hogy lelője,
Kit Jánosik kergetett,
Cartouche szeret, s Mandrin nője
Hannesnak szül gyereket.

A nézőnek forr az agya,
S felsóhajt: „Uramfia,
Én lettem szenilis vagy a
Kinematográfia?"

Radó György

A jégszínház új műsora

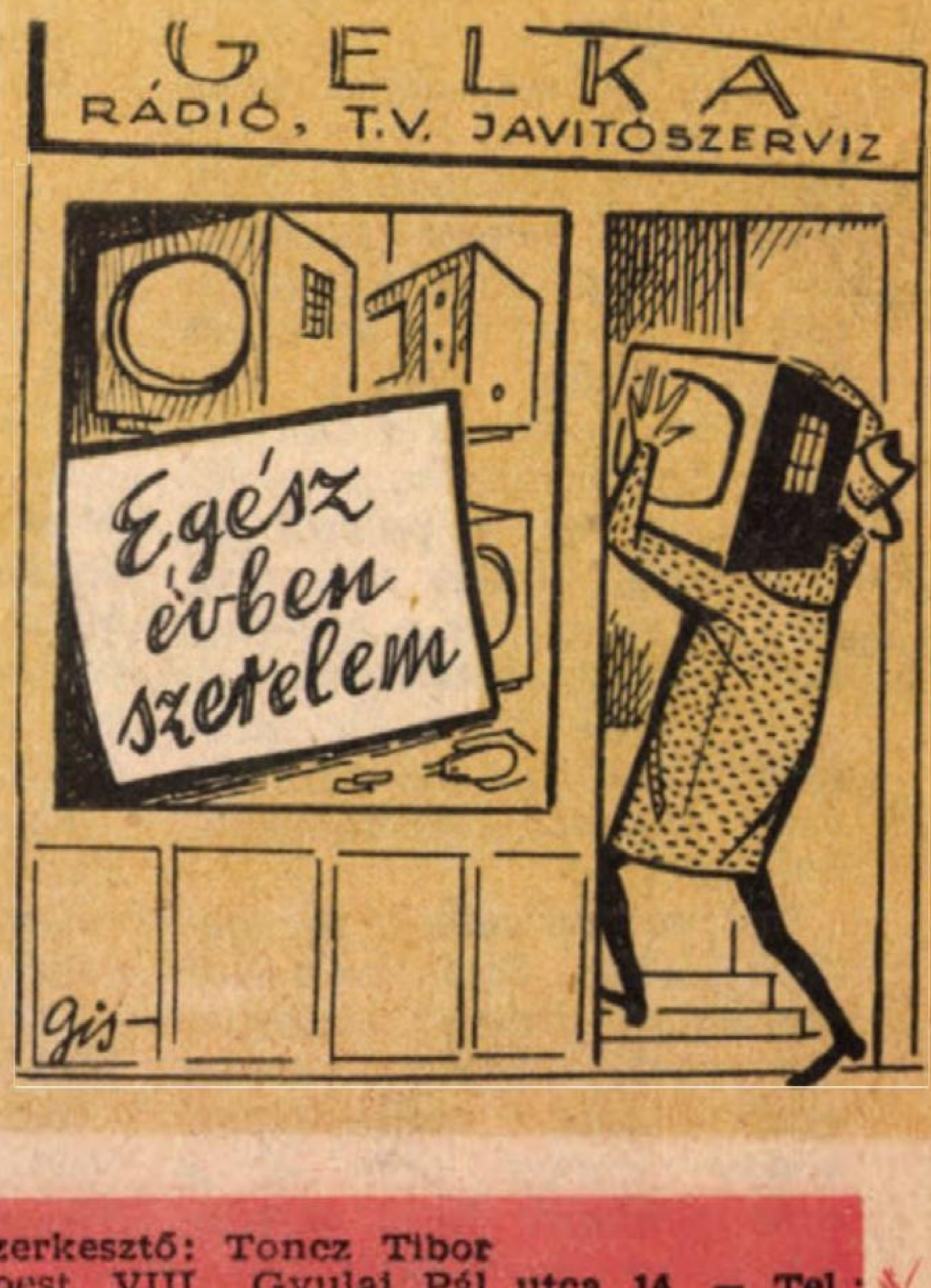

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 64.0737 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504